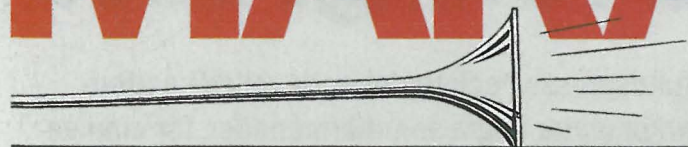
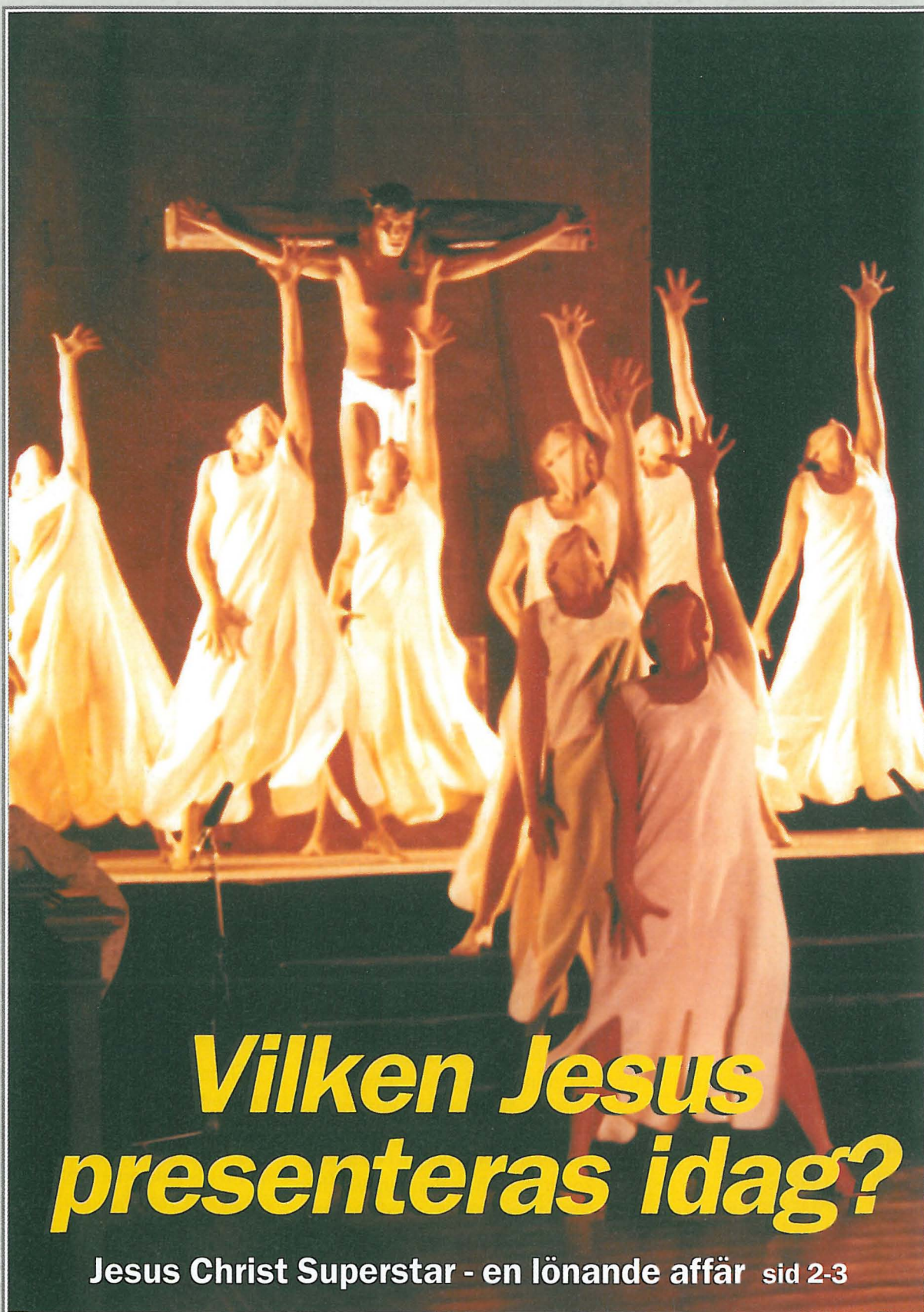

MARANATA!

Du vår Herre kom!

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID

***Vilken Jesus
presenteras idag?***

Jesus Christ Superstar - en lönande affär sid 2-3

UR INNEHÅLLET**LEDARE****Sommar i Sverige 2000** 2**PREDIKAN****Äkta, sann och Kristuslik** 4**Församlingen - vårt hem** 20**MISSION****Vision blir mission** 24**Mission i katolska länder** 27**ARTIKLAR****Guds rikes ambassad** 11**Gräshopporna** 12**"Kärlek omsatt i politiska
och ekonomiska termer"** 14**Låt dig inte luras** 29**Tidningen MARANATA!****ANSVARIG UTGIVARE****Stina Fridolfsson**

stina.fridolfsson@maranata.st

REDAKTION**Ulla Näsholm**

ulla.nasholm@maranata.st

Mikael Eliasson

mikael.eliasson@maranata.st

Berno Vidén

berno.viden@maranata.st

OMSLAGSBILD**Elon Lindberg****ADRESS**

Bällstavägen 100

Box 201 34

161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

INTERNETHemsida: www.maranata.stE-mail: info@maranata.st**SPRIDES FRITT!**Gåvor till tidningen och litteratur-
missionen, Pg 495 46 24-5,
Bällsta Media Center.Meddelande om adressändring
sker skriftligt till redaktionen.**TRYCK****BMC Tryck & Förlag**

Bromma 2000

ISSN 1404-6474

Tidningen MARANATA utges
6 ggr/år av Maranataförsamlingen
i Stockholm.**©MARANATA!**För tillstånd att använda material,
kontakta redaktionen.

Sommar i Sverige 2000

Genom att läsa samfundspressen och ta del av de religiösa utbu-
den i radio, TV och kyrkor under några sommarmånader, får man en
avslöjande bild av hur situationen är i samhälle och kristenhet idag.

SVENSKA KYRKANS TIDNING ta-
lade i sitt sommarnummer om pilgrims-
vandringar som leder till samma Gud,
vare sig man är muslim, jude eller kris-
ten. Kallas guden Jahve, Herren eller
Allah, så är det ändå samma mål vi har
för pilgrimsfärden...

Stridsropets sommarnummer står
med en närbild av den välkände, homo-
sexuelle artisten och författaren Jonas
Gardell på omslaget.

Inuti tidningen finns en stor intervju
med Gardell, där han fritt får utveckla
sin syn på Bibeln och Gud. En omtyckt
personlighet i nöjesbranschen, som har
mycket djupsinniga, välformulerade och
tänkvärda synpunkter på både kristenhe-
ten och Gud. I Frälsningsarméns strids-
skrift, som spridits på gator och torg i
decennier, presenteras här en gud som
kan acceptera och välsigna den livsstil
Gardell företräder. Det var också Jonas
Gardell som på Svenska Kyrkans riks-
möte i Göteborg fick många åhörare till
sitt bibelstudium. Fastän det av någon
anledning inte nämndes i Kyrkans Tid-
ning, refererades det ingående i lokal-
pressen.

Mannen som den omtyckte artisten le-
ver tillsammans med, Mark Levengood,
känd TV-profil från barnprogram m.m.,
har under sommaren haft några "mor-
gonandakter" i Sveriges Radio, P1. Ock-
så han förmedlar bilden av en gud som
inte dömer någon annan än dem som
dömer.

I samband med "Stockholm Pride",
homosexuella frigörelseveckan sista
veckan i juli, deklarerade EKHO (Eku-
meniska gruppen för Kristna Homo- och
bisexuella) att de ämnar göra en kartlägg-
ning av hur kyrkorna hanterar frågor om
sexuell identitet, med början i Göteborg.
Man kommer då främst att granska hur
konfirmander och övriga ungdomsgrup-
per i församlingarna undervisas. Det blir
enkäter och djupintervjuer, för att sedan
märka ut kyrkor som välsignar homosex-
uellt samliv med grön flagg, och de som

avvisar detta med röd.

Med vetskap om att HomO redan gått
ut och hotat med att kräva avslag på stats-
bidrag till de församlingar som predikar
att homosexuellt samliv är synd, så kan
man ana ganska undfallande svar.

I P1:s nyhetsmorgon utmanades tid-
ningen Nya Dagens ledarskribent Tor-
björn Freij mot Tristan Truffe, ordföran-
de i EKHO, med anledning av den avi-
serade märkningen. I den lilla debatten
uttryckte representanten för den kristna
rikstidningen ett ängsligt beklagande att
denna åtgärd kan förstöra det fina sam-
talsklimat som växt fram mellan kyrkor-
na och homosexuella rörelsen. Revolten
mot skapelsens ordning rycker fram...

VAD SYSSLAR församlingarna med,
när rätten att läsa och undervisa ur Guds
eget Ord helt uppenbart står i farozonen?
I Sveriges Radio, P1 fick vi nyligen en
söndag förmiddag lyssna till en guds-
tjänst med Peter Halldorf från slottet
Bjärka Säby i Linköping. Programmet
introducerades med en vördnadsfull in-
tervju om "kommuniteten" – munkvä-
sendet som pingstväckelsens barnbarn
byggt upp där.

Pingstkyrkan i Linköping inbjuder till
"körfestival 2000, sommarens största
festival med andliga sånger". Kända
artister såsom Lasse Lönn Dahl och Anna-
Lena Löfgren tillsammans med Nils F
Nygren, Annika Bjurling m fl. Mötes-
ledare – ursäkt, "konferencier" är Las-
se Anrell, "känd från TV4:s Sikta mot
stjärnorna". Inträde: 140 kronor.

Filadelfiakyrkan på Rörstrandsgatan i
Stockholm inbjuder till musikalen Jesus
Christ Superstar. Fyra föreställningar un-
der två helger. Inträde: 210 kronor, var-
av tio går oavkortat till läkarmissionen,
försäkrade man från initierat håll.

När Jesus Christ Superstar började sitt
segertåg genom världen under 1970-ta-
let, tog i stort sett hela den svenska fri-
kyrkligheten avstånd från musikalen.

Man protesterade kraftigt mot den Jesusbild som där presenterades, den uppfattades blasfemisk. Jesus framställs som en tvivelsjuk mästare. Han verkar ha svårt att förstå vad som är hans egentliga uppdrag. När behovets barn tränger sig på honom, tappar han humöret och ber dem lämna honom ifred. Maria Magdalena antyds vara älskarinna åt Jesus. I Getsemane klagar han över att Gud är så grym och tvingar honom att gå dödens väg, något han inte verkar förstå meningen med. Judas presenteras som en klart mera intressant personlighet. Någon uppståndelse från de döda kommer inte med i manuskriptet.

Alltså presenteras en Jesusgestalt som är helt främmande för den Frälsare vi läser om i Bibeln. I jämförelse med den Jesus som ställs fram i Ecce Homo-utställningen, är det kanske gradskillnader i fråga om vulgär framtoning, men när det gäller smädelse av Frälsaren som vi lärt känna honom i Guds Ord, så är Jesus Christ Superstar inte på något sätt mindre hädisk. Och den är säkert lika ekonomiskt lönande.

STEN-GUNNAR HEDIN, pastor i Sveriges största pingstkyrka, deklarerade efter homosexrörelsens paradmarsch under frigörelseveckan i Stockholm, att han nu lämnar socialdemokratiska partiet, vars grundvärderingar han hittills delat. Att han som kristen menar sig någonsin ha kunnat dela socialdemokratiska partiets grundvärderingar är i och för sig mycket anmärkningsvärt!

I de homosexuellas parad deltog regeringsledamöterna Marita Ulvskog och Mona Sahlin, samt partisekreteraren Lars Stjernkvist. Detta bådär inte gott för vårt land. Och som svensk medborgare bärvar man inför utvecklingen. Att det skanderades anstötliga och hädiska slogans var mycket avskyvärt. Men allt detta är trots allt yttringar från ogudaktiga människor som inte gör anspråk på att företräda någon kristen livssyn.

Pingstpastorn skriver indignerat till statsminister Göran Persson att han inte längre ser det socialdemokratiska partiet som sitt parti, efter det att man i gayparaden trampade på för de kristna heliga värden.

Men när Filadelfiakyrkan i Stockholm medverkar till en uppsättning av musiken Jesus Christ Superstar, har pastor He-

din inga invändningar.

Pingströrelsens folk har under väckelsetider med Andens manifestationer fått lyssna till gedigen, bibelförankrad undervisning om Frälsaren Jesus Kristus, om försoning, pånyttfödelse, dop, andedop, efterföljelse, Andens kraft och Jesu snara tillkommelse. Inte någon av dessa grundläggande frälsningssanningar undgår idag att bli tubbade, förvrängda, försummade eller bortglömda.

ÅTER EN SOMMAR har gått. Homosexuella rörelsen har flyttat fram sina positioner. Under ett seminarium, anordnat under Stockholm Pride i Stockholm, uttryckte HomO, Hans Ytterberg, förnöjsamt och segervisat att efter det han tillträtt sin befattning 1 maj förra året, kunde vad som tidigare inte skett på 15 år genomdrivas på tre dagar.

Han sa också att en ny lag förhoppningsvis kommer under hösten, som innebär att homosexuella i vissa avseenden kan jamställas med folkgrupp. Då kommer de som varnar för deras livsstil att kunna kriminaliseras, med åberopande av lagrummet "hets mot folkgrupp". Hur lång tid har vi på oss innan det är kriminellt att läsa Guds Ord i vårt land?

Kyrkorna annonserar musikaler, festivaler, kulturaktiviteter och förströelser. Guds Ords förkunnelse är sällsynt. Utbudet i församlingarna för mina tankar till ett mycket allvarligt och rannsakan-de bibelsammanhang:

"Men om vi syndar med vett och vilja sedan vi fått kunskap om sanningen, finns det inte längre något offer för synder, utan en fruktansvärd väntan på domen och en förtärande eld, som skall uppsluka motståndarna. Den som förkastar Mose lag skall utan förbarmande dö, om två eller tre vittnar mot honom. Hur mycket strängare straff tror ni då inte den skall förtjäna som trampar Guds Son under fötterna och håller förbundets blod för orent, det blod som har helgat honom, och som smädar nådens Ande? Vi känner honom som har sagt: Min är hämden, jag skall utkräva den, och vidare: Herren skall döma sitt folk. Det är fruktansvärt att falla i den levande Gudens händer." (Hebr. 10:26-31)

HUR GÅR DET för den njutande, slappa namnkristna människan, som inte har behov av att kämpa för den tro som en gång för alla blev överlämnad åt de heliga?

Ropet från Sodom stiger upp. Ropet från dem som drivs och plågas av sina begär och laster. De som istället för erbjudande om frälsning och rening i Jesu blod förförs av humanismens tolerans, förståelse och psykoterapi. Istället för befrielse från destruktiva och perversa lidelser, erbjuds de honnörsplatser och taburetter för att fritt utveckla sina böjelser. Böjelser, som fostrats fram genom olika modetrender i samhället. I händerna på makternas spel, makter som tjänar den potentats syfte som har svurit hela människosläktet död. Mörkrets furste, vars avsikt endast är att stjåla, slakta och förgöra.

DET ÄR KRIS! Människan äter och dricker, köper och säljer. Istället för att ta emot löftet genom Kristi återlösningsverk, pånyttfödelsens under och fostran till gudsmänniska, ser vi i den oförsonade naturliga människan att det råa och djuriska allt tydligare tar form i hennes väsen. Finns det fortfarande en chans att rädda den människa som skapades till Guds avbild? Eller är arten förlorad?

Noa fick på sin tid bygga en ark enligt en noggrann beskrivning som han fick av Gud. Gud stod inte längre ut med det fördärvade släktet, men Noa hade funnit nåd inför hans ögon. Fastän denne troskämpe byggde och predikade, varnade och med varje hammarslag manifesterade domen som skulle komma, så var det endast några få, åtta personer, som räddades.

Det finns också idag en räddningsark. Fortfarande gäller Skriftens Ord.

"Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet." (1 Joh. 1:9)

Jesus Kristus är vår frälsningsark. Var och en som vänder sig till honom och anropar honom om frälsning, blir räddad.

MARANATA! – Jesus, kom snart! ■

Text:
Stina
Fridolfsson

Herre Jesus Kristus, om det är möjligt, ta itu med missmodet, men framför allt högmodet. Demaskera oss, hjälp oss att nå punkten då det är slut på teatern, spelet, skrymteriet. Gör oss äkta, sanna – KRISTUSLIKA.

Äkta, sanna

Predikan av Arne Imsen, *Bibelskolan 1998*

Människor saknar oftast kunskap så att de kan orientera sig. Det är sällsynt möta människor som vet att skilja mellan höger och vänster. Man ser också på många beteende att de, utan att själva veta det, gestaltar en idé. De vet inte att kläder och frisyr avslöjar en ideologi. Man kan avläsa det på olika sätt. Det finns någonting som markerar vilken tidsperiod detta mode hör till, men det räcker inte med det. Det avslöjar inte bara tiden, utan också kulturmiljön.

Det är skrämmande se hur feminismen uttrycker en protest: *Kvinnan blir man och mannen blir kvinna*. Alltså är det ett förakt för könet. Därigenom markerar man, kanske utan att tänka på det, en klar och tydlig protest emot skapelsens egen ordning.

Mer än uppbyggelse behöver vi höra sanningens ord, och så måste vi lära oss att smälta det. Det är ett hälsotecken, om vi förmår ta emot det.

Feminismen har fört fram märkliga ting som inte bara är människofientliga men direkt livshotande för arten. Vi måste tänka om på väldigt många punkter och komma dithän att det står klart för oss att inte bejaka ting och trender av den ena eller andra karaktären, som vi vet har kommit till av någon alldeles speciell orsak.

När vi talar om homosexualiteten tänker vi på den erotiska lusten, men den talar om något långt allvarigare än sexuell utlevelse. Det är en livsstil som handlar om en religion.

För att komma till insikt om vad det verkligen gäller, måste vi ta till oss bibeltexterna och studera personerna. Vi får begrunda deras historia, hur de har utvecklats, vad de står för, vad de säger och hur de gestaltar sin bekännelse.

Tera stod som representant för Haran och det kaldeiska Ur. Vi läser om Lot och hans mycket märkliga agerande. Huru kunde resultatet bli som det blev med Lot

och hans hustru, då de trots allt, under långa tider hade varit i sällskap med Abraham? Lot hade vandrat tillsammans med Abraham. Så kom skilsmässan, uppbrottet. Det fanns en hel del materiella, sociala och ekonomiska frågor med i beslutet.

–Det har blivit för trångt; det finns ingen plats för både din och min boskap, vi får skilja på oss...

Det där var bara svepskäl. Det hade funnits gott om utrymme, men någonting gjorde att det inte längre fanns någon möjlighet till förtroendefull gemenskap mellan Abraham och Lot. Det var ett svalg befast mellan dem, och det fanns inga möjligheter att överbrygga det.

Det finns samarbetsingegörare som tycker att det är utomordentligt viktigt att vara kärleksfull. De försöker sträcka ut handen åt alla håll. Men här möter vi något helt annat. Abraham, som uppenbarligen stod för något helt annat än Lot, sa: "Gå du åt höger, så går jag åt vänster."

Så inträffade det som är så oerhört förödande: verkligheten och sanningen flöt sist och slutligen upp till ytan, och avslöjade något helt annat än vad Lot försökte ge sken av. Lot blev självbedragen och bedrog även andra.

Hans hustru var en mycket märklig gestalt. Hon borde ju, när hon fick besked om vad som låg strax framför, ha gråtit blod. Hennes moderskänslor borde ha överväldigat henne så att hon börjat ropa för sina barn om räddning, men hon var helt avtrubbad, befriad ifrån alla normala känslor, än om hon var väldigt engagerad. Därför står hon som feminismens moder.

När vi kommer fram till slutet av den heliga historien, då upptäcker vi med förvåning att den stora, härliga staden, när den presenteras visar det sig att den andligen talat är som Sodom och Egypten. Sodom försvann fysiskt, men expanderade som en andlig maktfaktor. Det som i initialskedet var en lokal företeelse, blev globalt. Slutligen finns en hel mänsklighet som gestaltar det Sodom egentligen är upprinnelsen till genom Lot och hans hustru.

Feminismen är upprinnelsen till agalagen och antidiskrimineringslagen. Feminismen har skapat förutsättningar för fria aborter. Den har skilt makar från varandra, eftersom det är outhärdligt att leva tillsammans på

kvinnor skapade han dem." Det är helt uteslutet att två män kan bilda familj och vara föräldrar. Lika uteslutet är det att två kvinnor kan bilda familj och vara föräldrar. Det strider helt och hållet mot skapelsens ordning. Om nu människan väljer att lansera homosexuellt samliv som acceptabelt och normalt i samhället, så kan det aldrig appliceras på den kristna församlingen. Guds folk måste hävda helt andra principer.

Det jag sagt här betraktas som omänskligt och kulturfientligt. Ändå är detta det mest bibliska. Guds regler är inte givna för att vi ska få det besvärligt, men som normala och viktiga regler för att vi inte ska forcera de gränser som Gud har satt, och därigenom komma in på områden som vi inte behärskar.

liv – vem som är huvud.

Är Kristus ditt huvud? Hans uppgift var att upprätta människan och göra henne sann, mänsklig, med aktning för sitt eget kön och med insikt om att skapelsens ordning har ingenting med demokrati eller jämlikhet att göra. Självklart inte! För upprättelsen är det nödvändigt att kvinna blir kvinna och man blir man och att de tillsammans förhårligar Skaparen. En kvinna som av upproriskhet eller av slapphet klär sig i manskläder och snaggat sitt huvud uppträder inte till Skaparens förhårligande, lika litet som en man som låter håret växa och feminiseras.

Detta kan vi naturligtvis inte applicera på människor i allmänhet. Det vore ren sadism att gå ut och kräva att män-

an och Kristuslik

grund av de rent individuella krav som feminismens egoism och materialism ställer. Feminismen är orsaken till homosexualiteten. Feminismen är orsaken till att människor inrättas dagis. Föräldrar skickar barnen ifrån sig, skiljer modern ifrån sina barn, skiljer makar åt och reducerar mor till en produktionsfaktor. Detta är förfärligt. Vad det lider kommer det att visa sig att inte bara de människoliv som fråntagits rätten till existens redan i moderlivet har blivit likviderade. Tänk på de hundratusentals barn som gått under på dagis – gått under som mänskliga varelser.

Jämlikhetskraven är ett resultat av feminismen, därför att feminismens avsikter är att till varje pris slå sönder hela den gudomliga skapelseordningen och göra oss till individualister med krav, som gör det omöjligt att existera i bibliska samlevnadsformer.

Skriften säger: "I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. Till man och

Predikar man detta, så får man inga applåder, ens av sina egna. Men det är möjligt att denna förkunnelse kan rädda oss. Men det är också möjligt att det är för sent. Tiden har gått. Förmodligen är det så sent att det enda som återstår av åtgärder är att fly för sitt livs skull. Se dig inte tillbaka! Fly!

Det är helt uppenbart att vårt kulturliv är helt sjukt och att man inte upptäcker problemets verkliga karaktär. I stället för att söka sig fram till själva sjukdomsbilden, håller man på att debattera symptom. Aborter, homosexualitet, den feminina mannen, långhårig och vek. Och den maskuliniserade kvinnan, snaggad och i manskläder

Det finns människor som säger: Det spelar väl ingen roll hur jag klär mig, bara det är praktiskt. Bibeln har en helt annan syn. Kom ihåg att du avlägger ett personligt vittnesbörd med ditt sätt att klä dig, med din frisyra, med dina ord, ditt tal. Du visar vem som är herre i ditt

niskor som inte mött korset och frälsningen i Jesus Kristus skall uppträda som kristna. Men det är ytterst viktigt att alla som har mött Herren Jesus Kristus markerar klart och tydligt distans, uppifrån och ner, rakt igenom, på alla nivåer och i alla dimensioner! Markerar distans till världen och den ande som härskar där.

Frälsningen skapar sin egen logik, den är konsekvent och leder till de ideal som inte du och jag har satt, men som Gud har givit. När vi mött Jesus, kommer vår strävan att bli i överensstämmelse med vad Gud säger i sitt eget Ord. Upprättelsen innebär att vi blir helade, och denna upplevelse leder till enhet, harmoni, ändamålsenlighet och konsekvens. Då kan vi bli en församling som har profil, som är ett ljus i världen och ett salt på jorden.

Utvecklingen har gått långt och feminismen har skapat en ny människotyp som är synnerligen aggressiv i sina krav. Bibeln beskriver denna människa med

kvinnohår och lejonänder Kvinnohår – behagligt, skönt och njutbart. Lejonänder – våld, rovdjursmentalitet. Vilken kombination! Denna människotyp är ett hot. Hon hotar sig själv, hotar sin omgivning, hotar samhället. I allt hon företar sig, kommer hon att uttrycka något av väsensfrämmande sentimentalitet, mjukhet och lust, eller också, i nästa moment men i samma gestalt – rov, våld, hot, aggressivitet, sadism.

De som i första hand drabbas av denna perversa människotyp är barnen och kvinnorna. De är de mest utsatta grupperna. Vi kommer ganska snart att upptäcka de ohyggliga följderna. Men Herren vet hur mycket vi tål. Och han har själv beslutat sig för att sätta en gräns. Han avblåser striden för de utvaldas skull. Om han inte gjorde detta, skulle intet kött bli frälst.

Vi behöver fostras till kristna vars främsta kännetecken inte är modernism, liberalism och humanism, utan korsbärare i Jesu Kristi efterföljd. Lärjungar, som inte bara talar om försakelse, men upplever försakelsen som en livsstil, en personlig kallelse.

I vårt land är vi i trängande behov av olika kategorier av människor. Vi behöver forskare, vetenskapsmän, specialister och yrkesmän. Samtidigt som vi ser dessa behov, tillåter vi oss att expediera tiotusentals embryon, människor som vi förvägrar rätten till existens. Varför fick de inte leva? Vilka var det som så bestialiskt mördade dem? En sofistikerad medicinsk vetenskap på sjukhuset.

Ett foster opereras bort och kastas i soporna eller går till experiment eller till kosmetikaindustrin för att vi ska få krämer till vår hudvård. Jag talar nu inte om Hitler eller koncentrationslägren, utan moderna svenska sjukhus! Utbildade män och kvinnor som har till uppgift att å ena sidan beröva människoliv rätten till existens, för att i nästa moment satsa hela sin kapacitet för att rädda andra. Exempelvis de som fötts för tidigt ska räddas med allt man har av tekniska resurser.

Så här kan vi mäta det ena mot det andra. Det är en fruktansvärd hedendom i detta barbariska beteende. Det är så avskyvärt att det går inte hitta formuleringar som räcker!

Denna utveckling kommer av en makt

Vi behöver fostras till kristna vars främsta kännetecken inte är modernism, liberalism och humanism, utan korsbärare i Jesu Kristi efterföljd.

som inte varit politisk opinion, men en andemakt som skapat en fullständigt ny människotyp – avgrundslig. Vi har en värld full av helveteskandidater.

Det står i Bibeln: ”Ropet från Sodom har nått upp till Herren. Jag undrar om inte ropet ifrån skarorna av dödade människor har nått ganska högt i höjden. Det måste komma tillbaka över oss.

Vi vill utveckla vår välfärd och höja vår levnadsstandard. Denna kultur har fostrat oss till passivitet och solidaritet. Vi ställer oss lojala genom att i alla avseenden vara så lika denna kultur som möjligt. Kläder, musik, underhållning...

Allt det jag nu har talat om kan vi se i Abrahams relation till Tera. Han måste frigöra sig, och det skedde genom döden. Han bröt upp från det kaldeiska Ur och sedan också från Haran. Han konverterade från det kaldeiska Ur till Haran. Det fanns gradskillnader, men ingen väsensskillnad mellan dessa platser.

Hur skulle Abraham komma därifrån? Det var ju ömma band som förenade honom med hemmet och släkten. Tera var en klok karl, som hade gjort allt för att hålla ihop hela familjen. Han hade också fått sin bror Nahor och brorsonen Lot med till Haran som låg däruppe i norr, där handelsvägarna mellan Orienten och Occidenten förenades. Där dyrkade man samma gudar som i det kaldeiska Ur – månguden. Men man hade litet större frihet för handel och kunde expandera.

Så kom upprottets dag. Visserligen femton år försenad, uppbromsad genom kompromissen att vara solidarisk med sin släkt. Sin far, sina närmaste. Men det står: ”Härlighetens Gud uppenbarade sig

för vår fader Abraham ” Det står alltså inte att han uppenbarade sig för Tera, Lot och Nahor.

Man kan inte gå på andras uppenbarelser. Det enda som gäller är ditt och mitt personliga förhållande till vår uppdragsgivare. Kallelsen kan vi skjuta undan eller vänta med till en tid som vi tycker behagar oss, men det kommer en dag då det inte längre finns någon tid att förhåla.

Abraham fick skiljas från Lot, av skäl som är märkliga, men nödvändiga. Det är skakande att läsa Bibelns vittnesbörd om det Sodom som så attraherade, fascinerade och fångade Lot. Vad kan det bero på att dessa personligheter, båda intelligenta, medvetna och framgångsrika, hade så olika omdömen om samtida fenomen? Lot och hans hustru flyttade sina tält allt närmare Sodom. Patriarken trädde närmare Herren och bad allt intensivare. Hur kan det vara så olika?

Lot var informerad och välorienterad, men det var Abraham också. Den ene hade horisontalplanets alla informationer, den andre vertikalplanets. Det är inte konstigt att inriktningen, orienteringen, planeringen och målsättningen blev som den blev för Lot. Han talade visionärt och högstämt, han sjöng om Sodom och såg i Sodom Eden med all dess härlighet. Abraham fick sina informationer från en annan källa. Inte propagandakällan, men sanningskällan. Gud talade om för Abraham faktiska förhållanden som hans fem sinnen inte kunde registrera. Abraham lyssnade inte till horisontalplanets propaganda, utan hans kunskap kom uppifrån. Herren upplyste sin vän Abraham, för han kunde inte dölja något för honom.

Det verkade som om Abraham var olycklig och hade tunga bördor att bära, medan Lot var så ytterst tacksam för framgång och underbara bönesvar. Vilken erövrare, vilken begåvning! Abraham kanske borde byta umgänge, få lite andra, mer positiva informationer och själv bli lite positiv...

Vad hade Abraham fått information om? Jo, staden som helt och hållet hade uppslukat Lot, den skulle Herren förgöra. Abraham beder: Men Herre, inte skall du väl förgöra den rättfärdige med den

orättfärdige. Tänk om det bara finns femtio rättfärdiga i den stora staden med allt vad den representerar av positiva värden eller mörker, där synden är stor, varifrån vi har hört ropen från de prostituerade, de utslagna, de utfattiga, hjälplösa, bostadslösa, egendomslösa och kränkta...

Ropen hade stigit upp. Lot borde ha hört dem, och hans hustru. Den som borde ha noterat läget och informerat bedjaren Abraham om situationen i Sodom, borde ha varit Lot. Han kunde ha sagt: Nu Abraham måste vi bedja, för annars kommer det att gå galet för den här staden. Den kommer att gå under. Vi måste bedja och ropa, inte för att rädda staden, men rädda människorna.

Det som gjorde att förhållandena i Sodom avslöjades var inte Lots närvaro, utan främlingarnas. De uppfattades som säkerhetsrisker. Helt plötsligt blev de himmelska sändebuden stadens verkliga fiender. Så blir det också i vår tid. Budbärarna som Herren sänder kommer aggressivt att angripas som samtidens stora fiender. Men det kommer att visa sig att Herren tar hand om sina egna.

Känner du igen Lot? Hans känslökyla, hans oförmåga till engagemang för värden som är bestående och viktiga för människan som evighetsvarelse. Jag känner själv i mitt eget väsen denna känslökyla. Därför blir en stor del av det vi kallar för gudstjänst kvalificerat skrymteri. Vi brinner inte för andras frälsning. Vi blöder inte, vi gråter inte, vi träder inte närmare Herren.

Såsom det var i Lots dagar skall det vara vid Människosonens tillkommelse. Jag måste medge att jag ofta är mera lik Lot än Abraham, att mina strävanden har en hel del gemensamt med Lot. Mera än med Abraham, den ensamme.

Vi är rädda för ensamheten, rädda för att stå utanför. Rädda för att ta korset på och följa Herren Jesus Kristus. Fegheten i känslan är väl i och för sig inget anmärkningsvärt, men varför utmanar vi inte himmelen, så att vi får kraft att övervinna oss själva!

Vi är rädda för att vara sanna kvinnor, sanna män. Rädda för att ha sunda och rättfärdiga relationer till kommande generationer. Därför avbördar vi oss ansvaret genom att ersätta personliga relationer med yrkesmässiga relationer. Vi låter samhället genom sina institutioner och experter ta hand om kommande ge-

nerationer. Ett samhälle, som har beslutat att våra barn ska få allt utom det som de behöver. Så skickas barnen ut i livet utan barlast. De borde åtminstone ha de tio Guds budorden med sig, men det får de inte. Därför kan de inte heller orientera sig i tiden. De blir snart fiendens offer, fiendens imitationer och rekonstruktioner – de blir farligare än självas-te satan.

Det är förfärligt när unga människor mördar varandra. Vad ska vi skylla på? Lot vet nog. Men vi ska fråga oss själva. Vad har vi hållit på med under tiden som dessa krafter växt fram i vårt samhälle? Gå till dagis och undersök! Gå till skolan, hemmen och församlingarna! Om du kommer till bönemötena och bibelstudierna upptäcker du att de är avfolkade. De finns kvar endast som programpunkt på veckoprogrammet, men har ingen praktisk betydelse. Vi kunde lika gärna ha en mäsas. Detta är allvarligt!

Vi måste börja med de små tingen. Se efter hur vi lever, hur vi klär oss, hur vi talar, vad vi talar om. Utstrålar vi något annat än det den materialiserade och feminiserade världen gestaltar i sina relationer och i sitt sätt att vara?

***Vad har vi hållit på
med under tiden
som dessa krafter
växt fram i vårt
samhälle? Gå till
dagis och under-
sök! Gå till skolan,
hemmen och för-
samlingarna!***

Vad bör vara typiskt för församlingen? Den är en stad på berget! Den är inte en stad på slätten som ska attrahera och förmedla normer, ideal och löften om en trygg framtid.

Församlingen är en stad på berget, vars ljus lyser vägledande, så att vi kan komma ut ur förgängelsens drägg. Konkreta exempel: En ny frisyra, nya kläder, ett nytt

tal, nytt beteende, en ny livsstil, nya umgängesformer - ursprungliga, bibliska, enkla, naturliga. En helt ny målsättning: att upprätta skapelsens ordning med respekt för vårt eget kön. Låt oss studera första Korinterbrevets anvisningar och gestalta dem, så att änglarna kan trivas ibland oss! För trivs inte änglarna, då kan vi lika gärna vara ute på andra nöjen och tillställningar. Vad som gör det meningsfullt att vara tillsammans, det är att himmelen är öppen! Genom att gestalta församlingslivet som beskrivs i första Korinterbrevet, befrias vi ifrån samtidens effekter, affekter och aggressioner. Vi börjar leva det liv vi är kallade att leva. En ny gemenskap i det klasslösa samhället, fria ifrån girighet, fria ifrån elakhet, där den gamla surdegen är utrensad och vi firar högtid med sanningens osyrade bröd.

Inom kort kommer ting att hända som gör att vi troligen förlorar en stor del av vår frihet. Det innebär inte att det blir omöjligt att tjäna Herren, men en stor del av vår frihet blir beskuren. Det vi sysslar med kommer att stämplas som kulturfientligt, samhällsfientligt. Då är det väldigt viktigt att vi har kommunikationen och korrespondensen med vår hemstad klar, att vi har vertikallinjen öppen. Annars blir det med oss som med Lot, vi begår misstaget att mitt under det att vi tror oss vara välorienterade, är vi vilsegångna.

Herre, förbarm dig över oss! Ge oss Abrahams syn på tingen, och ge oss den information som är på vertikal ledd – uppiifrån, hemifrån. Inte samtidens propaganda genom moderna medier. Herre Jesus Kristus, förmedla det som är nödvändigt för oss så vi kan fatta de rätta besluten. Du känner våra svårigheter, vår längtan, våra hinder. Du ser vår viljas förslamning och avtrubbnings effekterna.

Måtte vi få kraft att stoppa till munnen på allt som sprider fördärvets kräfte. Måtte det synas i vårt beteende, vårt sätt att vara, att klä oss, i valet av umgänge med sådana som strävar uppåt. Kasta inte bort tiden till att flytta närmare förgängelsens, fördömsens, förförelsens och förljugenhetens kulturmiljöer!

Herre Jesus Kristus, om det är möjligt, ta itu med missmodet, men framför allt högmodet. Demaskera oss, hjälp oss att nå punkten då det är slut på teatern, spelet, skrymteriet. Gör oss äkta, sanna – KRISTUSLIKA. ■

Ingegerd och Bertil har tagit till sig av missionsbefallningen. De lever för att tjäna. Först i Jerusalem och sedan intill jordens ändar, påpekar Bertil.

Barnen är nu stora och tiden är inne att gå in i nya uppgifter. Kanske det kan bli aktuellt i Santo Domingo – tanken är inte helt främmande för dem.

Makarna Frédriksson har varit aktiva i Maranataförsamlingen under en lång rad av år. Många känner Bertil – ibland kallad Sveriges meste konstnär. I många svenska hem hänger akvareller, tuschteckningar och ibland oljemålningar signerade Bertil F. Till och med under några veckor i Dominikanska Republiken, dit han reste tillsammans med Arne Imsen för 20 år sedan lyckades han med att sälja både tavlor och teckningar. Detta utan att kunna ett ord spanska.

Ingegerd är sjuksköterska och har arbetat inom olika områden – distrikt- och äldreboenden är det som senast varit aktuellt. Hon har alltid haft känsla för evangelisation och mission. Som ung var hon ute i team med OM bland annat i Belgien och Österrike. Sedan gifte hon sig och de sex barnen kom ganska tätt.

De har bedrivit hemundervisning och varit med och byggt upp flera kommuniteter. De har även drivit hotell. När arbetet i Dominikanska Republiken var nytt reste Bertil ner. På frågan varför han åkte svarar Bertil lite svävande och Ingegerd flikar in:

–Jag var jätteglad över idén och uppmuntrade den. För jag var alldeles säker på att om han kom dit och fick se behoven och vad man kan göra där, skulle det få till resultat

Foto: Mikael Eliasson

***”Gå ut i hela världen
och gör alla folk till
mina lärjungar...”***

Intervju: Ulla Näsholm

att vi åkte ner hela familjen. Det var vad jag hoppades, men när Bertil kom hem efter sex veckor var han mycket bestämd på en punkt. Han ville aldrig återvända dit.

Varför han reagerade på detta sätt har han lite svårt att förklara. Stora hål i gatorna och dålig sophantering nämner han i alla fall. Kort sagt trivdes han inte och tyckte miljön var alldeles för riskabel med tanke på barnen. Några år senare skickade de trots detta sin äldste son Fredrik 12 år till storfamiljen i Santo Domingo.

Tillsammans med en jämnårig kamrat reste han ner för att studera kulturen, språket och givetvis fortsätta sin ordinarie skolgång där. Det innebar att de undervisades i storfamiljen – pilgrimsskolan eller hemundervisningen fanns ju också där. Under en termin var de två pojkarna i landet och gjorde många erfarenheter och upplevelser. Fredrik fann sig väl tillrätta, trivdes och fick många vänner och hade mycket att berätta när han kom hem.

Och nu, för bara några månader sedan var Bertil tillsammans med Ingegerd och yngsta barnet Kristin på besök. Det var tänkt också som semester, även om det inte blev så väldigt mycket av detta. Det var många möten, människor blev frälsta och det var dopförrättning.

Helt naturligt engagerade de sig. Bertil var med och införskaffade dopgraven. Det vill säga, en vattentank i plast som man sågade av överdelen på och använde. De var med och handlade mediciner till mottagningen i området där kommuniteten arbetar. För övrigt var det första gången som mottagningen hölls i huset som hyrdes för både möten och alfabetisering, så

det var något av premiär och en ny milstolpe för arbetet.

Ingegerd hade velat se mer av just den medicinska biten, vara med på s.k. operativos ute i landet eller i fängelser där man hjälper människor med mediciner och behandlingar. Då Doris, kommunitetens läkare, just drabbats av en hjärtinfarkt var det inte möjligt just då med fler mottagningar. De hade ju dessutom endast två veckor till sitt förfogande.

Tiden rann snart iväg. Det var många intryck och upplevelser som dröjde sig kvar i minnet. Spontant säger de att trafiksituationen var det mest påfrestande av vad de mötte. Det var inte så konstigt, eftersom det just då var högsäsong för valkampanjer av olika slag. Det är inga tysta och stillsamma tillställningar. Stora lastbilar fulla med folk, högtalarutrustning som kunde nå hela ön, tycktes det i alla fall. Karavan på karavan dundrade förbi varje dag, både där de bodde och i andra delar av stan.

Vid ett tillfälle var det trafikstockning på en trefilig väg och på varje sida av bilen som

Ingegerd och Bertil färdades i stod lastbilar som spred avgaser och ett öronbedövande oljud. Det verkade som det var en traumatisk upplevelse för dem.

Var det verkligen så?

–På de här tjugo åren sen jag var här sist har ju trafiken mångdubblats. Så många lyxbilar som jag sett här, det ser jag aldrig i Sverige. Och alla tunnlar och broar som byggts för att bereda plats för trafiken... Ändå är det ju en mycket besvärlig trafiksituation. Jag tror inte jag skulle våga köra bil här, det verkar vara rena kaoset.

Det säger Bertil, som kör mycket bil i Sverige och är en van chaufför.

Med tanke på den utbildning du valt och de erfarenheter du haft av teamwork och dylikt, var det för att arbeta i något missionsland?

Ingegerd:

–Att jag blev sjuksköterska var inte med någon sådan tanke, även om jag gärna ville arbeta i något annat land. Jag hade ju varit aupair i England

och även arbetat på ett sjukhem i Tyskland en kort tid. Men när jag var färdig med utbildningen ville jag ju resa någonstans ut i världen. Israel och kibbutzerna var det som jag planerade för. Sen kom ju barnen och då var det inte aktuellt, tyckte jag. Men nu är de ju stora, så kanske det kan bli en tid för missionsinsatser nu, det är inte omöjligt. Kan jag göra något i t ex Santo Domingo skulle det vara roligt. Framtiden får väl utvisa om det är något som kan realiseras.

Du blev andedöpt på en bro på väg till skolan. Berätta!

–Jag hade ju bett så länge om det. Det hände inget, men jag ville så gärna uppleva det. Skolvägen var ganska lång så jag utnyttjade tiden till bön. Det har jag alltid gjort sedan dess, promenerat mycket och tyckt att jag då fått stillhet så jag kunnat bedja.

–Vid det här tillfället bad jag intensivt att jag skulle få uppleva Andens dop. Och mitt på bron blev jag andedöpt och började tala i tungor. Ja, det var fantastiskt!

–Mina föräldrar är troende

Ingegerd och Bertil bland vänner och syskon under ett möte i La Cañada i Santo Domingo.

och jag var ofta med på möten som barn. Men det var inte förrän jag var 16 år, en kort tid innan jag blev andedöpt, som jag fick min första medvetna Gudsupplevelse. Det var tack vare maranatomötena som hölls i Västerås där jag då bodde. Sen kom jag till Stockholm för att fortsätta min utbildning och då var det naturligt att det var maranatomötena som jag sökte mig till.

Bertil hade en troende mor som ofta inbjöd till möten hemma. Bertil blev frälst och döptes som 12-åring. Han spelade fotboll i pojklaget och det sågs inte riktigt med blida ögon av en del troende. Bertil kände sig utestängd från församlingen och kom så bort från frälsningens väg. Det som intresserade honom var bilar, han blev raggare. Tillsammans med många andra körde de omkring i hela Uppsala där han då bodde.

Hur blev du frälst?

-Jag vet inte riktigt hur det kom sig, men jag gick in till Filadelfia i stan. Jag hann knappt innanför dörren förrän jag hörde ett profetiskt budskap. Det var till mig och klargjorde min situation – Gud sökte mig. Jag blev frälst den kvällen.

-Så jag tog med mig alla mina kompisar och vi fyllde Filadelfia. De hade ju ingen mötesvana och blev ganska besvärade för mötesordningen. Det blev till sist så att de inte var välkomna dit. Det är ju klart att det blev lite stöktigt, men det kändes inte bra att de inte kunde vara med. Jag drog mig lite från mötena efter det.

-Så såg jag en annons om det första maranatomötet. Jag kommer ihåg vad det stod: "På Guds egna trötta helgon faller Anden än, och på dig

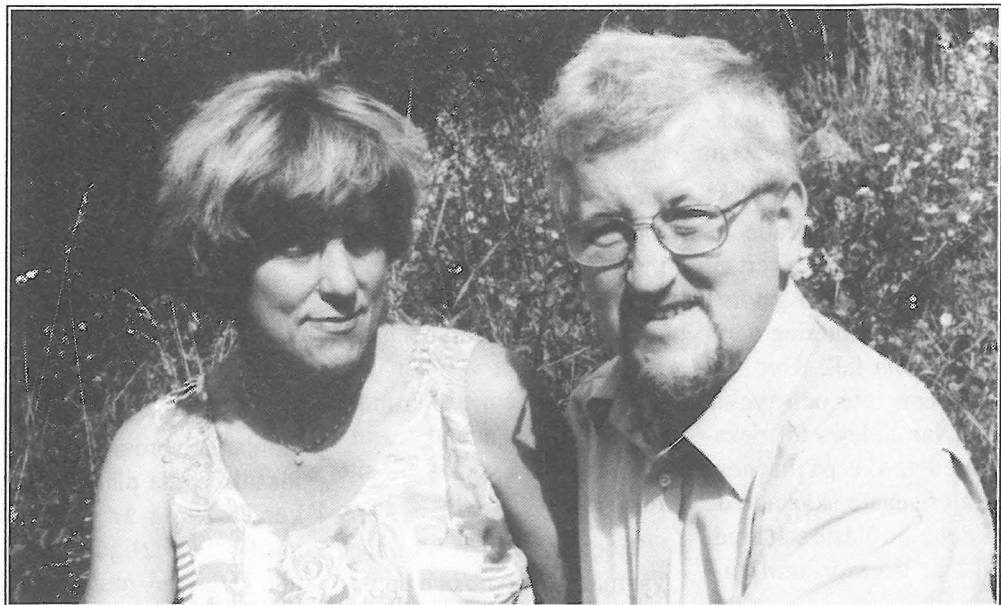

Foto: Mikael Eliasson

nu kallar frälsaren." Så kom jag till mötet som var i China-teatern i Stockholm. Aldrig kommer jag att glömma sången, den glada sångarskaran och hur inspirerade och tända de var. Så jag fortsatte att vara med på maranatomöten, både i Stockholm, Örebro och sedan på många andra platser.

Bertil är pionjär i ordets rätta bemärkelse. Det var han som i början skötte om tälttransporter och resning av tält på de olika platserna. Affischering och reklam var det han som stod för. Han åkte omkring i en högtalarbil och annonserade mötena.

En mötesserie började med att det kom sju personer. Men efter bara några dagar med intensivt arbete ökade skaran så det var många hundra personer samlade. Nyfikenheten var väckt och människor provocerades att ta ställning. Många blev frälsta under denna första tid berättar Bertil.

Ett annat sätt att nå ut till människorna med budskapet var piraträddning. Det var den som förberedde och jämnade marken för närräddning som kom senare. Bertil har många roliga minnen från tiden när de hade sändningar på plats

efter plats. Bertil och den nyligen hemgångne Leif Kratz var de som stod för teknik och sändning. Pejlingsförsök gjordes, men det verkade vara omöjligt att ringa in radiosändarna.

Speciellt i Örnsköldsvik fick sändningarna stort utrymme i pressen. Det spekulerades vilt, man talade om att de som sände hade mycket fin utrustning till sitt förfogande och att de var mycket professionella. I tidningarna kunde man även läsa att de hörts på långväg....

Metoderna att nå ut hade sitt syfte och människor fick höra evangelium.

På frågan om mission är viktig för församlingen svarar Bertil att vi i missionsfallningen har Jesu ord om att

gå ut i hela världen och göra alla folk till lärjungar. Det handlar om att börja i Jerusalem och sedan intill jordens ändrar...

Ingegerd hämtar sin bibeln slår upp Mark. 16 och 15: "Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen..."

-Där är svaret som Jesus ger oss. Vad mission har för betydelse och att vi är kallade att gå in i detta.

Så får vi tillsammans med församlingen vara med och fortplanta evangelium. På plats efter plats basunera ut de glada nyheterna. Där är alla troende med. Arbetet är intensivt och kan bli påfrestande men det är angeläget att människor får höra och förstå att idag är frälsningens dag! ■

Lärjungaskola på B

Bibelstudier:

- Församlingen i ändetiden
- Enhet och mångfald i Guds församling
- New age och ockultism i Bibelns ljus

Medv: Jan-Egil Hafsahl, Norge, Nixon Issangya, Tanzania, Stig Andreasson, Frankrike, samt församlingens övriga herdar och lärare.

Guds rikes ambassad

Sen den dag då Jesus lämnade jorden har det funnits ett folk på jorden i tiden varigenom Gud har utfört sitt verk. Detta folk har många gånger sett både ynkligt och oansenligt ut. Hånade, förföljda, misshandlade och dräpta av de som trampat maktens korridorer. I Bibeln läser vi om dem som världen inte var värdig att hysa, som ständigt levde på flykt i fara för sina liv. Allt för den tro de vigt sitt liv för. Trots detta har de utfört det uppdrag de fått av Gud, att sprida evangelium vidare till den mänsklighet Jesus gav sitt liv för. De är Guds ambassadörer, vilka är en del av Guds rike som aldrig kan vackla - Guds församling.

Tänk dig ett rike, ett ganska stort rike med en stabil regering, en stark armé och moderna vapen redo att krossa den som sätter sig upp mot riket. I detta rike finns en ambassad, i jämförelse är ambassaden ynkelig och kan troligtvis inte utgöra något hot. Men det råder ändå konflikt mellan ambassadens folk och riket. Ambassaden i sin tur hävdar och proklamerar att det rike den befinner sig i har oärliga syften och ger lögnaktiga löften medan folket lever under förtryck. Men de styrande vill inte veta av någon sådan kritik. Därför blir ambassaden hotad och om någon skulle våga sig utanför området blir han eller hon med en gång berövad sin frihet. Men av någon anledning vågar inte den så starka armén med sina väldiga vapen oskadliggöra ambassaden.

Även om riket är starkt och mäktigt är det så att det rike ambassaden är en del av är ännu starkare, mäktigare och har en ännu större armé med ännu större resurser. Det svagare riket är mycket väl

medveten om sin begränsning och kan omöjligtvis göra intrång på det område som lyder under det mäktigaste rikets författning. Därför utgör ambassadområdet en säker plats - en fristad för dem som har sitt medborgarskap i det starkaste riket.

Och när konflikten mellan de båda rikena blir för stor, eller när det svagare rikets människofientliga struktur blir så markant att någon måste sätta stopp, evakueras ambassaden. Alla de med rätt identitet får i ett nu flyga hem till sitt hemland, det land med det språk och lagar de sedan tiden i ambassaden väl lärt känna och redan lyder under.

Församlingen är en sådan ambassad. Fursten över luftens härsmakt vill på alla sätt oskadliggöra Guds församling. Hans vapen är farliga, hans list är stor och hans redskap är många, men intet förmår han mot den församling vars härskare är Jesus Kristus. Istället försöker han få Guds barn att lämna ambassaden frivilligt, utanför dess gränser blir de ett lätt byte.

Min vän, i vilket rike har du ditt medborgarskap? Har du genom Jesus Kristus blivit medborgare i himlen, eller är du fortfarande fångad i världens lögn om välfärd och lycka samtidigt som din själ är sargad? Jag uppmanar dig: Se till att du helt är införlivad i Jesus, församlingen, det är din enda möjlighet att bli bevarad och så vinna evigt liv. Och du som redan tillhör den lilla skaran som valt att följa Jesus: Ge inte upp kampen! Låt inte Djävulens påtryckningar och skrämselpropaganda få dig på fall!

I Bibeln läser vi om att den världsordning vi lever i är på väg mot sin upp-

Text:
**Emanuel
Johansson**

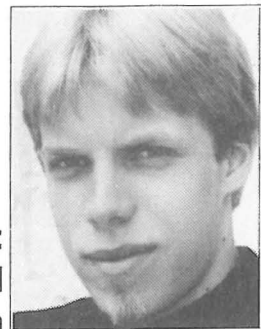

Foto: Tommy Jacobson

lösning. Respekten för livet är borta, den allmänna livsmoralen har snart nått boten, klyftorna mellan fattig och rik blir större, gränserna mellan u- och i-länder blir alltmer markanta medan välfärdsstaterna slår sig samman omkring ett maktcentra som krymper. Allt går verkligen mot sin upplösning och den dag är snart här då Gud sätter stopp. Men innan dess kommer det folk som tillhör honom evakueras. Jesus kommer snart! Då får de som ryckts ut ur världens rike flytta till hemlandet, det land som är av evighet till evighet.

Den i fångenskap förvisade aposteln utbrister i den uppenbarelse han fått från himlen: "Och jag såg en ny himmel och en ny jord; ty den förra himmelen och den förra jorden voro förgångna..." Vidare i samma uppenbarelse får vi beskrivet en liten aning av den härlighet, godhet och skönhet det eviga riket är beklätt med. In i det riket kommer inget ont, ej heller någon människa som inte omvänt sig och blivit fri från den ondska hon genom naturen är behäftad med: synden. Men Gud vare tack, det gamla evangeliet gäller fortfarande och du kan genom det få tillträde ditin.

För detta är det värt att satsa allt. En mycket god investering som ger hög avkastning i ett längre perspektiv. Eller, det kanske inte blir så långt... JESUS KOMMER SNART!

Ista MissionsCenter 7/10-5/11

Evangelisation:

- Torgmöten
- Nattnöten
- Litteraturspridning

Väckelse- och förnyelsemöten!

- Lovsång
- Vittnesbörd
- Appeller

Inga fasta avgifter! Bibeldagarna finansierar vi tillsammans enligt den nytestamentliga offerprincipen i 2 Kor. 8-9.

Information och anmälan: tel 08-98 56 83, e-mail: info@maranata.st

GRÄSHOPPORNA

Text: Hasse Tegnér

Där en nykter ande får råda, där känns gräshopporna igen, där känner man igen ormarna och skorpionerna och rovfåglarna. Det finns en ovän som tassar omkring på skördefältet medan folket sover. Hans sabotage är mer omfattande än vad någon kan föreställa sig. Därför att folket inte är tränat i andlig krigföring.

Egenrättfärdighetens gräshoppor

Gud känner till ting om människan som hon inte vill låtsas om och som hon har lärt sig att framgångsrikt förtränga. Det kan vara ogudaktiga och obehagliga sidor som hon inte vill visa upp för andra, och knappt ens erkänna för sig själv.

Människan omger sig med en verklighet som kan vara problematisk och plågsam för henne. Frestelsen är stor att frisa den lite grand; lägga till och dra ifrån, skönmåla eller svartmåla, förstora eller förminska. Inte mycket, bara tillräckligt för att framstå i lite bättre dager, eller för att över huvud taget uthärdas. Snart upptäcker hon att de ganska oskyldiga lögner som hon använt för att vinna vissa fördelar, nu har förvandlats till stora livslögnar som duperar henne själv lika mycket som de duperar andra.

Hennes inre världar förråas och förhäradas, samvetet slutar att tala och som ett resultat av ett fördunklat omdöme tiger hon om det som hon borde ropa ut och ropar ut det som hon borde tåga om, berömmar sig av det som hon skulle blygas för och blygs för det som hon skulle berömma sig av, gör huvudsak till bisak och bisak till huvudsak, förväxlar sina egna önskedrömmar med faktiska förhållanden och sina egna förvirrade ingivelser med Guds vilja.

Vi kan se otäcka förebilder till det här. Det talas i Gamla Testamentets texter om profeter som profeterade sina egna hjärtans svek. De var alltså inte Guds språkrör, utan ganska avskyvärda individer. Hur kunde det bli så? Bejakade de någonting "korrumperat" inom sig själva

som fastmer borde ha blivit förnekad och utrotat på ett tidigt stadium? Upphöjdes självlivets begärelser till att bli gudslivets dygder? Ärelystnad? Girighet? De var rädda om "husfriden", sitt anseende, de ville inkassera omgivningens sympati och åtnjuta de maktägandes beskydd i en turbulent tid.

Hur blir den avfälliga människan avfällig? Hur blir lögnpredikanten lögnpredikant? Hur vävs förräderiets spindelväv i den till synes så trofaste medarbetarens sinne? Jesus själv låter både chockerad och bedrövad när han utbrister: *"Har jag inte själv utvalt er, ni tolv, och ändå..."*

Människan säger och gör det som förväntas av henne, för att bli accepterad av gruppen, för att få status och favörer. Redan i unga år blir hon mycket skicklig på att förnimma och "läsa av" vad som förväntas av henne, och sedan leverera det. Sociologin kallar detta för uppfyllt rollförväntan. Kan förväntningarna från fäderna ha vägt tyngre än kallelsen från Kristus?

Människan har i sig själv, i sina medmänniskor och i sina kollektiv att brottas med olika dunkla mekanismer och orsaksförhållanden som hon varken kan identifiera eller bemästra. Hon kan inte skilja på de krafter som befrämjar liv och de som framkallar död. Hon förstår inte att hennes strålände morgondag är ett fiendens bländverk. Hon kan inte skilja på höger och vänster. Hennes rubbade verklighetsuppfattning ger henne felaktiga förväntningar, prioriteringar och metoder. Som ett hopplöst vilsegånget barn i främmande ödetrakter upprepar hon de besvärjelser och trollformler som hon tror skall rädda henne, men som bara för-

värrar situationen och fördjupar eländet.

Därför är Guds ärende alltid att uppenbara verkligheten för människan; Kristi egen person.

Partisinnets gräshoppor

Övermänniskan vet allt, kan allt, förstår allt. Men övermänniskans förmätta anspråk har ingenting med den kristnes situation att göra. Genom aposteln Paulus får vi veta att vi ser *"på ett dunkelt sätt såsom i en spegel"*, och hans vittnesbörd är att *"min kunskap är ett styckverk"*. I ett av Johannesbrevet läser vi att *"vad vi skola bliva, det är ännu icke uppenbart"*.

Fullständigt knivskarp blir inte vår blick här i tiden, och fullständigt helgjutna i vår andlighet är det förmodligen inte många av oss som blir heller. Men vi kan bära varandras bördor, oupplösligt förenade i osjälviskt tjänande. Det är så långt de benådade stackarna kommer. Utan att mästra och döma, men genom att stärka, stötta, trösta och hjälpa varandra och medmänniskorna. Broderlig och allmännelig kärlek över alla konstlade och inbillade gränser.

De heliga måste i sina kontakter med varandra och utomstående agera utifrån andligt och etiskt sunda utgångspunkter. Nåden är mångfaldig och det andliga livet varierat och med många förgreningar. Därför är det en förmån att få vara med i ett skeende av givande och tagande. Men det får inte ske laglöst. Inåt måste det ske i ödmjukhet och endräkt, utåt med vaksamhet, vislighet och ett ovedersägligt andligt övertag.

Vissa lider av en oförmåga som begränsar dem; de vågar inte öppna dörrar för gemenskap. Den kategorin av människor kännetecknas av de inlärdas svaren, av det reflexmässiga försvaret av det egna reviret och den egna bibeltolkningen, av att de föraktfullt vänder ryggen åt det som de uppfattar som nytt, okänt, främmande eller hotfullt. Bristande inlevelseförmåga, missriktad nitälskan och envis prestige kan ställa till stor skada bland de heliga.

Det finns gränser, rågångar och skiljelinjer som Gud har föranstaltat om och som är nödvändiga för att vi skall bli bevarade, sedan finns det även gränser som människan själv har dragit upp för att slippa konfronteras med impulser och kulturer som hon tycker är "besvärliga".

Det är inte pedantiskt partisinne eller ängslig renlärlighetsiver som skall frälsa oss – det är blodet. Nåden är fortfarande oförtjänt. Det är inte kunskapen om Gud som frälsar, det är kärleken från Gud. Det är Kristus kommen i köttet.

I strid mot evangelium har olika sorters gnostiserande och judaiserande läror velat höja själva tröskeln för frälsningen, försökt presentera villkor. Vissa har velat göra församlingen till en hellenistisk akademi, andra till en gammaltestamentlig kultplats. Sanningen om församlingen som en levande organism och Kristi kropp i tiden förnekas envist. Gud vill att hans barn låter frälsa sig från ett mycket otäckt fenomen – den kunskap som uppblåser.

Tron är inte någon gammal litania eller en tvärsäker ortodoxi, den är ett livslångt sökande, ett heligt mysterium, en hisnande upptäcktsfärd, en stilla susning och ett plötsligt dån, ett halsbrytande äventyr som egentligen kan sluta hur som helst. Tron är först och främst dynamisk och Guds vind låter sig inte infångas i några hemmagjorda stereotyper.

Fromma "föreläsare" och tokroliga un-

derhållare finns lite varstans, men var finns kanalerna för kraften, de brukbara kärnen, de andesmorda vittnena? De antikristliga bespejarna och hantlangarna har smugit sig in i de kristna sammanhangen och opererar jämsides med Herrens tjänare. Andebedömningens gåva är omistlig i en tid när vitt skilda furstar manifesterar sig på ett likartat sätt, när ljus och mörker trängs på samma plattform.

Demokratins gräshoppor

Där det demokratiska idealet släpps in, där slås den ena spiken efter den andra ner i kristendomens likkista. Demokratins ideal är en av de mäktigaste förförelserna i tiden. Äkta gudsfruktan trivs bäst i "patriarkala" sammanhang, det är där de heliga blir prydnader för Frälsarens lära, medan fräckheten frodas där församlingsstrukturerna demokratiseras. Demokratien har vridit nycklarna ur händerna på apostlarna och profeterna och förvandlat församlingarna till pinsamt vanmäktiga diskussionsklubbar. Var är de verkningfulla nycklarna i dagens kristenhet?

Den demokratiska församlingen går med sömngångaraktig säkerhet sitt förskräckliga öde till mötes, inom kort skall den slutligen bortföras som segerbyte.

I tidigare väckelser visste man att man hade liv och död på sin tunga; man tänkte på hur, vad, var och när man talade. Man framförde inte utan vidare klagomål mot de äldste. Man satte värde på sina hövdingar, och dessa män var också mycket originella karaktärer. De sökte inte popularitet, men hävdade utan reservationer eller ovidkommande hänsyn en nytestamentlig verklighet som ömsom är underbar och välsignelserik, ömsom sträng, kärv och uppfordrande. Apostlarna garanterade personligen församlingens suveränitet och renhet genom konsekvent praktiserad andebedömning

och andeutdrivning.

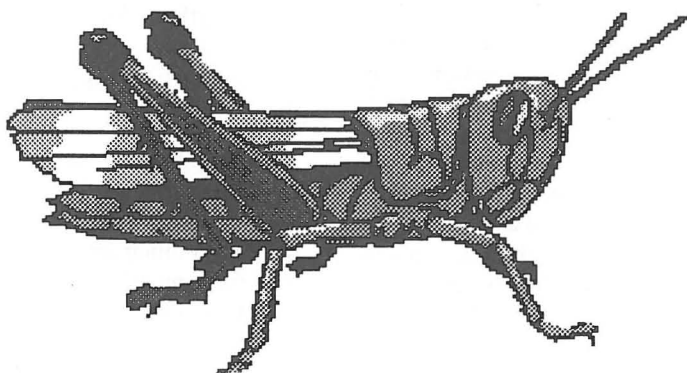
Den moderna tidens demokratiseringsivrare i kristen tappning har framfört al-lehanda klagomål mot den apostoliska auktoriteten och har därmed trott sig bryta ny mark, men man har inte insett, eller velat inse, att man därigenom har öppnat för förvirring och kaos, som i första hand drabbar dem som är svaga i församlingarna. Sedan har man talat om guds närvaro och låtsats som om det finns någon guds närvaro utan den apostoliska myndigheten. Guds kärlek manifesteras ju bland annat genom kraftfulla apostlar och deras ämbeten.

Där en nykter ande får råda, där känns gräshopporna igen, där känner man igen ormarna och skorpionerna och rovfåg-larna. Det finns en ovän som tassar omkring på skördeältet medan folket sover. Hans sabotage är mer omfattande än vad någon kan föreställa sig. Därför att folket inte är tränat i andlig krigföring.

Församlingarna har förvandlats från starka, andliga kraftcentra till svaga, sociala gemenskapsformer. Troskriser och ledarkriser har följts åt. Smörjelsen har slutat flöda, patriarkatet har avsatts, barnen har lämnats utan aga och växt upp till små tyranner, de andliga lagarna har skjutits åt sidan och änglarna har slutat trivas. Glöden har falnat och det har glesnat betänklighet i leden, profetian har tystnat och tygellösheten, lättsinnet och narraktigheten breddat ut sig - men verksamhetsmaskineriets motorer fortsätter att spinna förnöjt!

I den andligt reducerade församlingen finns trots allt mycket fint; tankvärda betraktelser, stillsamma gudstjänster, kurser och terapier med inhyrda handledare, påkostade möbler i de gemensamma utrymmena och ett pastorsteam där de flesta har akademisk utbildning eller erfarenheter från arbete i vården... Men vad den tillfällige mötesbesökaren är för aningslös för att observera, är hur det bits och kivas i kulisserna och hur en andlig kannibalism följer i den låga andliga temperaturens kölvatten.

Troshjältarna och fredsförhandlarna trivs inte sida vid sida. Kan det vara nödvändigt med ännu ett uttåg? Krävs det för väckelsens långsiktiga överlevnad att utanför lägret-visionen blir till fulla förverkligad i alla sina konkreta uttryck? Där, utanför lägret, blir de andliga livsorganen åter renade och rensade. Priset är högt. Beräkna kostnaden. ■

Jag visste nog inte riktigt vad jag gjorde. Det var i det tidiga 80-talet, medan järnridån ännu stod kvar. Jag intrasserade mig för vilka uppgifter om de kristna i Sovjet som var tillförlitliga, de som kom från de underjordiskt verksamma, eller de som kom genom de av staten godkända, registrerade kyrkorna.

Efter 1989, och även efter 1991, sjönk de tidigare rätt så bestämda föreställningarna ned i djupet av de kaotiska omständigheter som uppstod.

Vem kan nu riktigt begripa allt?

Det är klart att man funderar på ett och annat som har bevarats i pärmarna, när tidningen Aftonbladet publicerar artiklar om en spion för DDR som var verksam i vårt land, och tydligen befinner sig här än.

Redan för tio år sedan, började Stasi att göra sina arkiv tillgängliga, och i Missionsbaneret från den 12/3 1992 anmäls en ny bok:

"Den förutvarande östtyska underrättelsetjänsten infiltrerade de tyska kyrkorna mer än man hittills trott. Protestantiska kyrkor i både Öst- och Västtyskland tycks ha varit favoritmål för den hemliga polisens verksamhet. Många församlingsmedlemmar samarbetade med underrättelsetjänsten som spioner, och 1989 hade den hemliga säkerhetsbyråen cirka 40 spioner i västtyska kyrkoexpeditioner och synoder. Det avslöjas i en ny 880-sidig bok av Gerhard Besier och Stephan Wolf...

Enligt boken var hundratals informatörer anställda i de protestantiska kyrkorna i Östtyskland..."

Hur var motsvarande förhållande i de nu uppmärksammade svensk-tyska förbindelserna?

Lördag 8/7 skriver tidningen DN på ledarplats:

"Före 1989 fanns en betydande naivitet i det svenska umgänget med kommunistblocket. Det handlade inte bara om sektvänster, fredsrelser och vänskapsförbund som lät sig utnyttjas, utan lika mycket om politiker, myndigheter och diplomater. DDR var ett mycket populärare resmål för svenska delegationer än Förbundsrepubliken..."

Och kyrkorna? Vad betydde dessa aktiviteter för hur bilden av det tjugonde århundradets kyrkohistoria skulle bli?

Tongivande personer från både katolskt och protestantiskt håll var ganska snabbt ute och redogjorde för sin syn, och försvarade den, när t.ex. Ceaucescu-

"Kärlek omsatt i politiska och ekonomiska termer"

Text: Hans Lindelöw

regimens grymheter mot troende och andra oliktankande avslöjades i december 1989.

Den katolska tidskriften "Signum", det första numret från 1990, gör följande beskrivning av Vatikanens policy:

"I själva verket har Vatikanen sedan början av 1960-talet tålmodigt bedrivit "östpolitik", alltså en speciell attityd gentemot de kommunistiska länderna. Denna politik började under Johannes XXIII, som till USA:s förskräckelse uppmuntrade alla kontakter med Krustjev. Redan 1963 sände Johannes XXIII iväg Casaroli på den första resan till östländerna, och sedan har denne kardinal varit den ansvarige bakom östpolitiken. Dess innebörd är följande. Vatikanen har tagit varje tillfälle till kontakt med regimerna och själv aldrig tagit initiativet till någon brytning. Syftet med detta har i första hand varit att säkra kyrkans överlevnad som institution. Man har velat försäkra sig om att få tillsätta biskopar. Denna attityd har ibland kritiserats, inte bara av USA utan också av kristna i de berörda länderna. Dessa har uppfattat Vatikanens kontakter med regimen som komprometterande. Casaroli har uppfattats som naiv, men han har enligt Vatikan-experten Antoine Wenger...utformat sin politik i övertygelse om att en Gorbatjov förr eller senare skulle komma."

Tidskriften "One World", som ges ut av Kyrkornas Världsråd, lämnade i sitt januari-nummer 1990 utrymme för Milan Opocensky, som då nyligen hade blivit Generalsekreterare i de reformerta kyrkornas Världsallians, vilken bl.a. svarade på en fråga om sin företrädares, Josef Hromadka's insats:

"Jag ser Hromadka's huvudinsats som ett utvärderande, från teologiskt perspektiv, av mötet mellan den kristna tron och en radikalt sekulariserad ideologi, marxismen. Han ägnade de sista 20 åren av sitt liv till att hjälpa församlingen, inte bara i Tjeckoslovakien, men inom hela ekumeniken, att komma till tals med en ideologi som verkar totalt främmande för kyrkan, religionen och kristendomen. Hromadka försökte

förstå och tolka den ideologien i sina bästa delar - "ad optimam partem", som han skulle säga. Här ser jag hans pionjärinsats. På många sätt kan han anses vara grundaren av den s.k. kristet-marxistiska dialogen. För det andra, Hromadka var väldigt mycket upptagen av ämnet om förhållandet mellan världen och evangeliet. Detta problem är fortfarande aktuellt: många kyrkor i många delar av världen kämpar med det.

Med sin kristologiska ståndpunkt, pläderade Hromadka för att vara öppen mot världen, för att vara solidarisk med världen och för att vara angelägen om världens angelägenheter. Hans teologi var helt i kontext, och jag ser en länk mellan hans teologiska ståndpunkt och den s.k. befrielse-teologien, vilken han var en av grundarna till, skulle jag vilja säga."

När man läser dessa inlagor, och jämför med Skriftens vittnesbörd om evangelium, så är det ju inte så svårt att finna bibelverser, som går rakt emot sådana uppfattningar.

Därmed inte sagt att de lättfunna bibelverserna är de riktigaste.

Det fanns kristna i kommuniststaterna som försvarade evangelium på ett sådant vis, att det kostade dem årtal i frihet, under relativt lugna förhållanden, och även livet.

De väntade inte på Gorbatjov, utan på Herren Jesus Kristus.

Vad hade den svenska statskyrkan och övriga samfund i landet för "policy"? Jag nöjer mig med ett exempel, som gör att jag tycker att man baxnar. Biskopen i svenska kyrkan, Jonas Jonsson skrev i en artikel i Svensk Kyrkotidning 1976, med rubriken "Att studera Kina", följande:

"Kina är först en teologisk utmaning. I ett land där inte bara den kristna kyrkans, men praktiskt taget all religiös aktivitet begränsats till ett minimum, ser vi ett samhälle växa fram som bär omisskännliga drag av rättvisa, mänsklig värdighet för dem som

Inga genvägar i Guds rike

"Men när de kommo till Nakonslogen, räckte Ussa ut sin hand mot Guds ark och fattade i den, ty oxarna snavade."
2 Sam 6:6

Vi vill gärna göra som vi tycker är bäst. Styra och hjälpa Gud. Om oxarna snavade så var det ändå Herrens sak att styra allt till rätta. Han tar hand om sitt verk, även om det ser ut att falla.

"Och David betogs av sådan fruktan för Herren på den dagen, att han sade: "Huru skulle jag våga låta Herrens ark komma till mig?" 2 Sam 6:9

David greps av fruktan och vågade inte föra arken till sig och gick så miste om välsignelserna. Lyckligtvis vaknade han när han hörde vad som hände där Guds ark var, för där var Herrens härlighet. Så bars arken in i Davids stad, Jerusalem.

När så glädjen blev fullkomlig blev alla uppfyllda och lovade Gud, men den som stod utanför, föraktade dem. Så har det alltid varit.

"När då Herrens ark kom in i Davids stad, blickade Mikal Sauls dotter, ut genom fönstret, och när hon såg konung David hoppa och dansa inför Herren, fick hon förakt för honom i sitt hjärta". 2 Sam 6:16

Mikal stod på avstånd och såg på och hennes hjärta tillhörde en annan Gud. Hur skulle hon kunna förstå att David gladdes och tillbad med alla, slavar och tjänare.

förut förtryckts, och kärlek omsatt i politiska och ekonomiska termer. Skapelsens Gud är verksam i Kina, men hur ska vi tolka hans verk?"

KÄRLEK OMSATT I POLITISKA OCH EKONOMISKA TERMER!!

Men knappast för offren för regimens våld, också mot de troende i Kina.

Text: Barbro Schröder

Vi vill ha välsignelserna, utan att tänka på de andliga lagarna. Vi måste möta Gud i enskildhet möta honom ensam på vägen, men hur många vänder ej på klacken, när de ser att de måste möta honom och liksom Jakob göra upp för att bli en ny människa med ett nytt namn givet av Herren.

Den största välsignelsen är uppgörelsen mellan Gud och människa. Gång efter gång kallas människor till denna kontakt, men det är liksom att de vill hoppa över uppgörelsen och ändå få välsignelse, salighet, helande, bönesvar mm. Så händer inget eftersom det inte finns några genvägar i Guds rike.

När du möter honom på vägen, stannar upp och uppriktigt lämnar dig helt till honom då får du uppleva Guds välsignelse i ditt hjärta och med det följer frid och helande i honom.

Ty har du inte gjort detta möte på vägen med Herren Jesus, så står du utanför som åskådare. Du kan säga att du tror på Gud och kanske ber till honom och upplever viss tillfredsställelse, men aldrig vara riktigt nöjd och kräva saker av Gud.

Är du i honom är du alltid nöjd även om det stormar omkring dig och saker händer som du inte tänkt dig.

Möt honom, ta emot livet och lev i honom, så är du i Guds rike redan här på jorden och "i ett NU är du hemma i himlen, när Jesus kommer tillbaka". ■

Så uttryckte sig då en av de svenska biskoparna. Vad har sådana uttalanden, det finns ju fler, inneburet, i förhållande till de nu uppblossade frågorna om en kommunistisk stats verksamhet i svenska folkrörelser?

"Frågorna", som en gång var den verklighet som drabbade människor! ■

Sege mig giv!

*Känner du vandan i tiden
Har du Guds ljus i ditt liv?
Ser du vad tiden är liden,
Är din djupa bön: "Sege mig giv"?*

*Hör du satans sirener
Som samlar sin ondaste här
Att fånga, att plåga, att döda,
Att utplåna livet som är?*

*Vändas din själ av nöden
Skakas av fiendens larm?
Vill du ej rädda från döden
En själ, betungad och arm?*

*"Tiden är kort!" – Vilken sanning!
Därför är kampen så hård
Om själar, som Jesus vill frälsa
Och ge sin gudomliga vård.*

*Med Honom vi lider nöden
För själar vid avgrundens rand.
Skall kärleken till Honom tvinga
Oss gå med hjärtat i brand?*

*Som lamm mitt bland ulvar
Han sänt oss
Att sprida sitt bärighets ljus
Låt oss kämpa i tjänsten Han gett oss,
Snart vi lyftas från jordens grus!*

Ulla Jobansson

FÖRSAMLINGEN

- ett annorlunda folk!

Det var temat för sommarkonferensen som också i år hölls på Maranataförsamlingens missionscenter på Bällsta.

Några röster och vittnesbörd får uttrycka något av dess betydelse.

Det kom syskon från många platser och olika länder. Belkys och Kitos Fernandez, Dominikanska Republiken, Marie och Yngve Stenfelt, Danmark. Vladimir och Viktor, Ryssland, Jan-Egil Hafsahl, med en stor skara från Norge, Nixon och dottern Jane från Tanzania. Då är inte nämnda svenska vänner och syskon från norr till söder.

Här möter vi några av dem.

Reportage: Ulla Näsholm Foto: Mikael Eliasson

Margot Nashed, Nybro:

- Nu får vi blicka framåt

Det finns en bön och en längtan i mitt hjärta och det uttrycks i psalm 42:1-4: "Såsom hjorten trängtar till vattenbäckar, så trängtar min själ efter dig, o Gud. Min själ törstar efter Gud, efter den levande Guden. När skall jag få träda fram inför Guds ansikte?"

Mina tårar äro min spis både dag och natt, ty ständigt säger man till mig: Var är nu din Gud?"

Det är min längtan och min bön och jag hoppas att det är allas vår längtan att vi skall få möta den levande Guden.

Att vi skall få möta honom till frälsning, till försoning och till förnyelse, så att vi kan gå vidare. Att vi får gå tusen alnar till. Vi får gå vidare på trons väg, så att Guds vilja får ske i våra liv. Jag hoppas verkligen att vi alla ska få möta honom den här konferensen.

När man kommer så här upp i åren, då tänker man att tiden har gått så fort. Livet är egentligen väldigt kort och man undrar: Vart har alla år tagit vägen?

Det som har varit, det har

varit och nu får vi blicka framåt. Det gäller oss alla. Vi får lämna det som varit och se framåt. Det är nu som vi får ge vårt liv på nytt så att Herren får använda oss. Vi får gå ut till människorna som frågar: "Var är nu din Gud?"

Finns det nån Gud? Det får vi visa genom Guds ord, det är sanningens ord, men inte bara ord, utan det är kraft. Det är kraft till frälsning, till försoning till förnyelse. Jesus kan ändra våra liv och han kan ändra omständigheterna.

Jag hoppas att vi får ge hela

vårt hjärta, vår själ, vår kraft och vårt förstånd – allting – så att ingenting binder oss mer utan att vi helt och fullt ger vårt liv i Jesu vilja. Det finns en sång, jag vet inte hur den börjar, men det står: "Tag min häg min vilja, led mig i din vilja in. När jag är trött av färdan, viska till mig, du är min." Jag vill verkligen att Gud skall ta min häg och min vilja och leda mig in i hans vilja.

Jag hoppas att jag får förmedla det här ikväll att vi skall låta Jesus bli förhärli-gad. Vi får visa människorna att det finns en levande Gud som bryr sig. Det finns kraft i Jesu blod. Det finns försoning, det finns ett evigt liv och det är dit vi är på väg. Vi är på väg till himlen. ■

Börje Hoff, Bro

Startskottet för något nytt

Börje blev frälst förra sommarkonferensen. Hans fru Laila blev också frälst och det är första sommarkonferensen de är med på som troende. Börje säger:

- Jag är tacksam för undervisningen som jag tror är unik i Sverige. Vi har fått ny kraft att fortsätta på Guds väg.

- Vi är kallade att bärga in den sista skörden. Konferensen känns som startskottet för något helt nytt. ■

Marise Näsholm, Umeå:

-Vi kan få vila i Ordet

Det var ett Ord som kom till mig när jag kom till konferensen och det var det här: "Icke genom någon människas styrka eller kraft skall det ske, utan genom min Ande, säger Herren".

Det var en tant som sa till mig en gång: Väckelsens Ande kan komma så starkt att människorna böjer knä på gatorna. Det tror jag är sant.

När jag var 18 år arbetade jag på en psykavdelning och då var det en patient som sa till mig så här: "Du är ganska liten, men du är inte så liten ändå. Du är som en oskyldig mask som krälar på jorden."

Men vi vet ju att maskar har en stor uppgift i naturen. När det regnar kommer de upp. Vi behöver komma in under Guds särlaregn så att vi blir nerblötta, avskalade, ja, nästan döda.

Vi behöver bli förkrossade, det har jag upplevt den här veckan. När Guds Ande kommer kraftigt, så smälter man ner. Då behövs inga ord, det blir bara tårar och man måste böja knä. Guds Ande är mäktig.

"Fader du vars hjärta gömmer,

helighet som allting dömer

Kärlek som förlåter allt.

Du vill döda för att föda.

Oss på nytt till ny gestalt."

Det har vi lärt oss i en psalm. Vi behöver skalas av och verkligen böja oss inför Herren, så att han kan bruka oss och bli mäktig för oss. Jag förstår att man måste leva mer i Ordet och bedja, tro och arbeta. Och vila, har vi fått höra här. Vi kan vila i Guds Ord.

Jag fick ett Ord innan jag för hit:

"Så säger Herren Sebaot: Ännu en gång skall det ske att folk skola komma hit och många städers invånare och invånarna i den ena staden skola gå till den andra och säga: "Upp låt oss gå åstad och bönfalla inför Herren och söka Herren Sebaot, jag själv vill ock gå åstad."

Ja, många folk och mäktiga hednafolk skola komma och söka Herren Sebaot i Jerusalem och bönfalla inför Herren. Så säger Herren Sebaot: På den tiden skall det ske att tio män av allahanda tungomål som talas bland hednafolken skola fatta en judisk man i mantelfliken och säga: "Låt oss gå med eder, ty vi hava hört att Gud är med eder." Sak. 8:20-23 ■

Marie Stenfelt, Köpenhamn:

-Jag fick många nya syskon

- Det är första gången jag är med och jag kom ju inte för-rän på torsdag. Men det har varit några oförglömliga möten. Guds Ande och kraft har verkat så starkt. Jag fick också så många underbara syskon. Man märkte den kärlek som var mellan dem var och

en. Jag vill också påminna om en kör som jag tycker så mycket om:

*"Jesus är livet för mig,
Ljuset han är på min stig
Allt jag behöver i honom
jag har.
Jesus är livet för mig". ■*

Vladimir Bychkov, Kaluga, Ryssland:

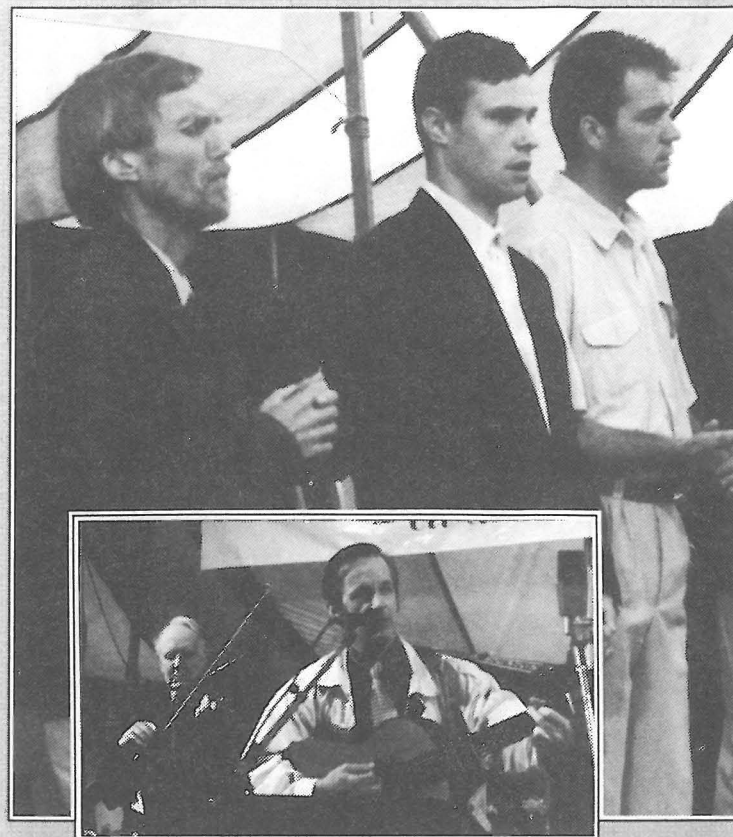
-I himlen talar vi alla samma språk!

-Jag hälsar er, bröder och systrar. Jag vill berätta lite om mitt liv. Det hände sig en gång att vi var ute på stan och delade ut evangelium. Vi mötte en person och han sa några ord. Han sa att han hade för länge sedan hört mycket om Gud, men han kunde inte på något sätt tro på Gud.

Jag kunde inte fatta detta. Hur kan man höra om Gud, få veta om honom och inte tro på honom. Han sa: "Jag vill tro på Gud, men kan inte". För mig var detta obegripligt.

Men efter detta hände något. Jag råkade ut för något av det här slaget. Jag hamnade i en kris och funderade om det kanske var så att det i själva verket inte finns någon Gud.

Jag är född i en troende familj och har hela livet trott på Gud. Hur kunde jag hamna i en sådan situation – det var för mig obegripligt. Jag började be till Gud och frågade: "Varför händer detta, varför kommer sådana tankar till mig? Jag vill ju tro på dig,

Vi tackar Gud för konferensen. Många blev förnyade, inspirerade och fick möta Guds Ord på ett levande sätt.

För att bara nämna något om bibelstudierna: Tage Johansson talade om församlingen uppbyggd efter mönsterbilden. Jan Egil Hafsahl uppehöll sig i Ruts bok, moabitiskan som kom in i Israels släktregister och blev stammoder till kung

David varifrån Jesus härstammade.

Belkys från Dominikanska Republiken sjöng sig in i hjärtana "Jag vet att min förlossare lever", var den sång som särskilt dröjde sig kvar i minnet.

Det var många som tjänade i olika uppgifter, med förkunnelse, sång och musik, samt praktisk tjänst av skilda slag, i bön och själavård.

men varför kan jag inte? Var har föreställningen om att Gud egentligen inte skapat jorden kommit ifrån?

Jag bad till Gud att han skulle förstå och återupprätta mig. Det gjorde han och jag förstod att utan Gud existerar ingenting.

Sedan förstod jag att det verkligen inte är så enkelt att tro på Gud. Det står skrivet i Guds ord att frälsningen beror inte på den som vill bli frälst utan på Gud som frälsar.

Därför om Gud rör vid ditt hjärta, bör du verkligen omvända dig idag, det kanske inte blir något mer tillfälle. Då kommer det att vara så att även om en människa tror eller vill tro på Gud så kan hon inte, för Gud kommer inte igen och besöker henne.

Pris ske Gud att han en gång kom och besökte oss och rörde vid våra hjärtan. Det är stort detta att vi är ett annorlunda folk. Det är verkligen en glädje. Idag kan vi prisas Gud och idag har vi

Stora bilden:

Det internationella inslaget i konferensen var inspirerande. Från vänster syns Yngve Stenfelt, Köpenhamn, Vladimir Bychkov och Victor Fedolov, Ryssland, Robin Widén, Bromma, Nixon Issangya, Tanzania, Kito Fernandez, Dominikanska Republiken och Börje Hoff från Bro.

Vänster infälld:

Tage Nilsson ackompanjerar med fiol sonen Gunnar som sjunger till gitarr.

Höger infälld:

Tage Johansson undervisade om mönsterbilden.

Det är inte möjligt att nämna alla som gjorde insatser för att konferensen skulle fungera på bästa sätt, men **Kjell Roos, Jönköping** och **Yngve Stenfelt Köpenhamn**, som uppmuntrade oss med sin förkunnelse – både offentligt och enskilt – får här ett särskilt omnämnande.

Jesu böneämne blev vårt genom de rapporter och

hälsningar från de yttre fälten vi fick del av. **"Bedjen skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd"**.

Den bönen instämmer vi i och tror att ännu en skörd för Guds rike ska vinnas genom människor som överlåter sig åt honom. Idag är frälsningens dag, idag är den välbehagliga tiden. ■

hoppet att det blir ett evigt liv i himlarna. Människor i stor utsträckning har inte det. De tänker att här på jorden avslutas livet, men vi hoppas på det eviga livet.

Vi är nu här människor av olika nationaliteter, vi förstår inte varandra när det gäller språket, men i himlen är det en nationalitet, ett släkte. Det kommer att vara ett språk. Pris ske Gud!

Jag önskar att vi, jag själv och ni andra, vandrar inför Gud och är ostraffliga, därför

att det står i Upp 22:12:

"Se, jag kommer snart och har med mig min lön för att vedergälla var och en efter som hans gärningar är."

Gud kommer inte att se på våra ansikten, han kommer inte att fästa något avseende vid om vi är äldre eller yngre, han kommer att se på våra gärningar, hur vi framlevt vårt liv på jorden. Gud kommer att vedergälla var och en efter hans gärningar. Må våra gärningar vara välbehagliga inför honom. Gud vill välsigna

Viktor Fedolov, Kaluga, Ryssland

-Nyttigt för de troende att samlas

Det var första gången Viktor var i Sverige. Konferensen blev en upplevelse för honom. Han säger:

- Det är nyttigt för de kristna att samlas på detta sätt. Det är bra också för dem som inte känner Gud att de får höra om frälsning.

-I Ryssland är det ovanligt att man samlas så länge som en vecka till konferens. Det är oftast några dagar eller ett veckoslut. Om man samlas längre är det äldstebröder och pastorer som samlas. Men här kommer hela församlingen samman – det är en ny erfarenhet för oss. ■

De unga bröderna från Ryssland, Viktor och Vladimir, i mitten, var med. De sjöng på ryska – här även tillsammans med Roger Lindroos, Folke Jacobsson och Emanuel Johansson.

oss, hjälpa i alla frestelser.

Efter det jag varit med om, krisen jag hade, kom ett profetiskt budskap till mig. Gud sa då till mig: "Jag såg dig då du var i svårigheter. Du trodde att jag hade övergivit dig,

men se på mitt ord. Du ser ju där att jag aldrig överger någon. Jag överger aldrig den som förtröstar på mig.

Så är det verkligen. Låt oss tacka Gud för detta. ■

Hela konferensen kan beställas på kassett från Bällsta Media Center

Se sid 30

Det heter i Ruts bok kapitel 3, första versen: "Ruts svärmor Noomi sade till henne: 'Min dotter, jag vill försöka skaffa dig trygghet, så att det går bra för dig'".

I norska bibeln heter det lite annorlunda och jag tror att vi där är närmare det som är det centrala ämnet: "Min dotter jag vill söka skaffa dig ett hem". Målet är ett *hem*.

Det heter om Kain. "Kain var av den onde". Ormgiftet har gått så långt in i människan och i mänskligheten att det heter att Kain var av den onde.

Då Kain möter sin broder Abel tar våldet, synden överhanden. Det första mordet i mänsklighetens historia är ett fak-

pet eller de tankar han har är längtan efter hemmet, längtan efter ro och trygghet. Det är Kains lott.

I landet Nod längtar man efter hemmet, man är hemlös. Man längtar efter stabilitet ty man är flykting. Man längtar efter trygghet för man är otrygg i landet Nod.

När Eden blir en myt och skapelsen legend, när allt kommer på avstånd och man är hemlös och flyktig i tiden då förvandlas människan från en homo sapiens – det skapade – till en homo fabiens – den som själv skapar. Hon försöker i sin situation att skapa sig ett hem, att skapa sig en trygghet, att skapa sig någon ro för själen.

gynnselse, men inte Guds.

Utifrån den startpunkten möter vi hela det system, hela den värld, hela det rike, hela denna längtan som inte är något annat än Edens motsats. Det som är människoprodukt och skapat av människan därför att hon inte har sin boning i Gud, sitt hem, sin trygghet. Så börjar hon själv att skapa utifrån Hanok, människans nya begynnelse, som står i motsats till Eden. Där möter vi hela den framtida utvecklingen.

Allt vi ser ända från Nod och fram till det du och jag har omkring oss är människans strävan efter ett Eden hon aldrig kan uppnå och skapa utanför Jesu försoning.

Församlingen - vårt hem!

Bibelstudium av Jan-Egil Hafsahl, *sommarkonferensen 2000*

tum. Då kommer Gud till Kain.

Herren talar till Kain och säger: Vad har du gjort? Gud visar bort Kain ifrån Eden och säger i 1 Mos 4:12:

"När du brukar jorden skall den inte längre ge dig sin gröda. Kringflackande och hemlös ska du vara på jorden".

Kringflackande och hemlös, där har vi utgångspunkten. Driven ut ur Eden och sedan hemlös och kringflackande på jorden. Det är Kains lott.

1 Mos. 4:16: "Så gick Kain bort från Herrens ansikte och bosatte sig i landet Nod öster om Eden".

Landsflyktig och hemlös, bort ifrån Guds ansikte, bort ifrån Guds gemenskap. Han är en flykting. Han är kringflackande och hemlös på jorden och hop-

pet är utifrån den utgångspunkten du måste se hela historien framåt ända till Babylon den stora staden. Det är människans längtan efter att skapa ett hem, ty hon är hemlös.

Så kommer då Kain i detta sitt Nod och han börjar att skapa. Skriften säger: Han kände sin hustru och hon blev havande. Det finns en längtan efter evigt liv, efter att något av oss ska leva evigt, när man känner att allt är underlagt förgängelsen. Det finns en längtan efter hemmet.

Han gav sin son namnet Hanok, som betyder den nya begynnelsen. Då Eden gått förlorat börjar människan, homo fabiens, skapa sitt eget Eden, sin egen begynnelse, sin nya start, och staden Hanok är ett faktum. Det är människans be-

Kains Hanok, Kains begynnelse, är världens begynnelse i negativ bemärkelse. Det är här hela det teknokratiska samhället växer fram som sedan beskrivs genom Lemek, Tubal-Kain och släktet framöver.

I förlängningen ser vi ganska snart, i 1 Mos, kapitel 11, ett helt folk som säger till varandra "Kom låt oss bygga". De fortsätter i Kains anda. Låt oss bygga...

Det var på Sinearslätten man byggde. Sinear betyder egentligen det som kan skälva, det som kan skaka. Allt vad människan bygger på Sinears slätt står i motsats till Guds frid. När människan bygger då bygger hon på den grund som skakar.

Det är Nimrods rike på en grund som redan i utgångsläget skakar på sina grundvalar, därför att det är byggt i Nods anda, i Sinears anda. Dess byggmästare är Kain och Nimrod och sedan hela den mänsklighet som längtar efter hemmet, staden, tryggheten, stabiliteten, friden, ron.

I 2 Mos 1:11 läser vi: "Man satte därför arbetsfogdar över dem och plågade dem med trälarbete. De byggde förrådsstäderna Pitom och Raamses åt Farao."

Vilka är de som håller på med ett byggnadsarbete åt Farao? Det fanns en parallell – ett annorlunda folk utanför, de som såg fram emot staden Gud skulle bygga. De hade inget behov att delta i

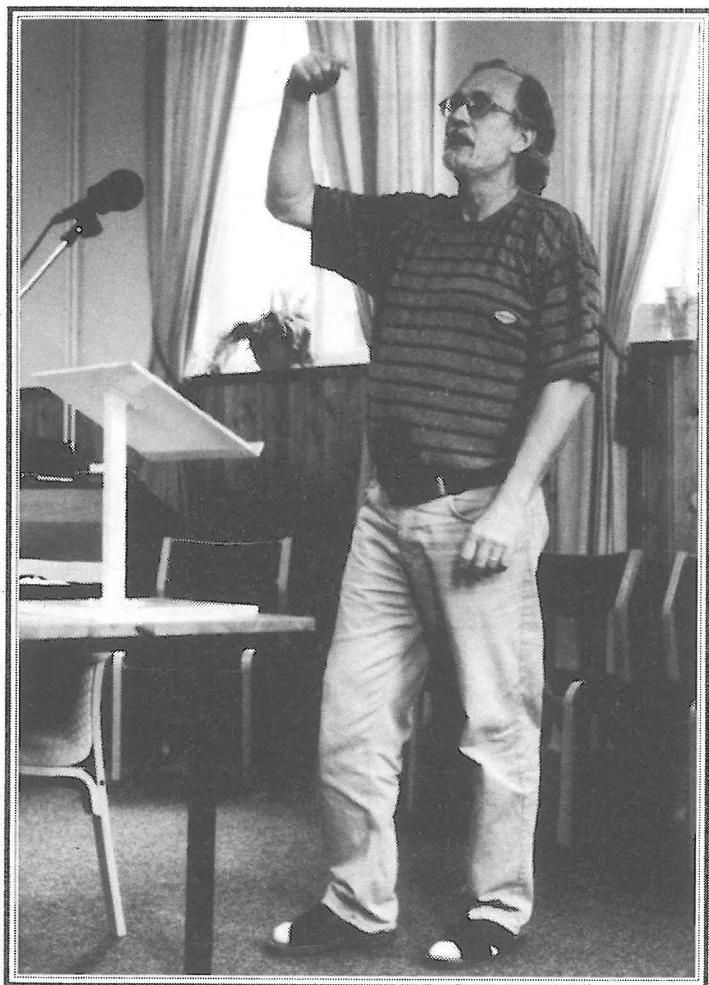

Foto: Mikael Eliasson

Samtidigt möter vi ett annorlunda folk vid sidan om. Ett folk om vilket det heter: De vandrade omkring som gäster och främlingar ty de såg fram mot den stad vars byggmästare och skapare är Gud själv. De hade inget behov att leva i vare sig Kains eller Nimrods anda. De försökte inte att skapa, utan såg sig själva som en del av Guds skapelse. De såg fram mot den stad som Gud är byggmästare till. Därför bekände de, säger Skriften, att de var gäster och främlingar på jorden, men de längtade efter staden som Gud skulle skapa åt dem.

Du möter den här andan i en omedelbar motsats till det vi nyss har läst. Hemlös och kringflackande, sökande ska du vara.

det här byggnadsarbetet. Men det sker en förändring. Det heter: De byggde. Konserverade resurser, planerade ekonomin, skapade säkerhet. Nu var folket under förtrycket och hade kommit in i själva systemet.

"Jag har hört hur mitt folk har ropat till mig i sin nöd", sade Gud. Ropet börjar stiga upp från folket som upplever och känner att de blivit "insyltade". Vi vill vara annorlunda, vi vill ut ur detta!

Gud har inte bestämt oss till att vara byggnadsarbetare i den här världen. Han har talat om ett annat hem, ett annat folk, han har talat om en annan bestämmelse för detta sitt folk. Därför ropar han: "Släpp mitt folk".

Skaka stoftet av dig du Sions dotter,

stå upp och gå ut, bort från denna byggnation! Gud skall se till att du får ett hem, en trygghet och en frid. Det är inte Kains anda, det är inte Nimrods anda, det är inte Faraos anda – det är hemmet med de fasta grundvalarna som Gud är byggmästare och skapare till.

Vi är inte bestämda till Pitom och Raamses, vi är inte bestämda till Nineve, till Sinears slätt, utan för Jerusalem.

Vi har kommit till ett nytt Jerusalem, till skaran av förstfödda söner som står upptecknad i himlen. Det är församlingen, den nya staden, det nya folket.

Den stora staden rämnade sönder i tre delar och folkens städer störtade samman. (Upp 16). Det är avslutningen på Kains värld, på Nimrods värld, på Faraos värld. Den störtade samman och Gud ihågkom det stora Babylon. Du är inte bestämd för något annat än Jerusalem.

Gud skall hjälpa dig till ett hem. "Jag skall bo i dem och vandra ibland dem; jag skall vara deras Gud och de skall vara mitt folk." (2 Kor. 6:16)

O, vilken gemenskap! När Gud börjar tala om sin boning, när han undervisar från Exodus kap 25 och framöver så börjar han att tala om att Israels folk skulle bygga ett tabernakel.

Han förklarar för dem att så här ska det vara: Ett hus, ett hem för gemenskap och trygghet. Gud talar om i detalj för att ingenting ska vara överlämnat åt slumpen, åt tillfälligheterna. Så börjar Gud beskriva i detalj sina visioner för hemmet. Han gör klart för sin tjänare: Se till att ni i alla stycken gör efter vad jag har föreskrivit er!

Människan sätter igång, hon börjar bygga. Här möter vi människan åter som byggnadsarbetare. Istället för att skapa ett tabernakel så skapar hon en guldkalv, och hon säger: Detta är den Gud som förde oss ut ur Egypten. Det säger oss någonting om den natur vi har, vår förmåga att skapa, bygga och göra. Fastän vi i detalj har planen uttryckt och utmejslad så är vår förmåga så begränsad att resultatet inte blir tabernaklet, utan guldkalven.

Gud sa *tabernakel* och människan bygger *guldkalv*. Gud sa: Du skall inga andra gudar hava jämte mig, och människan sa: Detta är vår Gud som fört oss ut ur Egypten.

Gud sa tabernakel, människan bygger

guldkalv. Hon lär därigenom känna sig själv, sin egen förmåga, sina egna möjligheter och sina egna resurser. Ju förr vi kommer dithän dess bättre är det, ty om inte Herren bygger huset arbetar den förgäves som arbetar därpå. Det är sanningen! Psalm 127.

Hon måste lära känna sig själv och sina egna illfundiga vägar.

Gud börjar åter tala om ett tabernakel. Innan han talar om byggnationen talar han om något annat: Och detta är budet om sabbaten. Vad är sabbaten? Det är vilan från våra händers gärningar.

-Kom in hit, in i klippan för att skåda min härlighet!

Sök dig till ro i klippan, han är vår sabbat. Du möter i hela Nya Testamentet det lagen representerar. Budorden skärpt på nytestamentlig mark, alla så när som ett.

Du får leta länge i Nya Testamentet för att hitta budet om sabbaten. Vet du varför? Därför att den som kommit in i Jesus Kristus han har kommit in i Guds sabbat. Kristus är vår frid, han är vår ro, han är vår klippa. Han är min sabbat, Gud vare lov, och där har jag kommit in i urtidens klippa.

Gud börjar åter att tala om tabernaklet och nu säger han: Så många som Herrens Ande har rört vid för att tillsammans bygga mitt hus. Det är detta det handlar om. Så börjar Anden att fylla i. Målet är hemmet, målet är församlingen, målet är gemenskapen och nu börjar Gud genom sin Ande att visa vägen in i urtidens klippa för att finna ro.

-Just i natt, säger Noomi i Ruts bok, går vår frände ner till tröskplatsen för att kasta sitt korn. Vem hade givit Noomi den informationen? Det vet jag inte. Men just i denna natt går vår bördeman ner på tröskplatsen för att där kasta sitt korn. Målet är hemmet och in i det målet går vägen via Boas tröskplats.

I Matt 3:12 heter det om vår himmelska Boas: "Han har sin kastskovel i handen och skall rensa sin tröskplats och samla sitt vete i logen, men agnarna skall han bränna upp i en eld som aldrig släcks".

I denna natt skall han kasta kornet på sin tröskplats. Att kasta korn är inte detsamma som att tröska. När man tröskar skiljer man kornet från axet. Det är en

sak – att bli skild från marken, att kornet skiljs ifrån axet. Men nu kastade han sitt korn och det handlar inte om att skilja korn från ax, utan agnar från vete.

Han gör vinden till sin medhjälpare, eller om du vill – Anden – där han kastar upp sitt vete för att skilja agnarna från själva kornet. Ytterligare en reduceringsprocess för att nå ett mål.

Han har sin kastskovel i handen.

"Den som kommit in i Jesus Kristus han har kommit in i Guds sabbat. Kristus är vår frid, han är vår ro, han är vår klippa. Han är min sabbat, Gud vare lov, och där har jag kommit in i urtidens klippa."

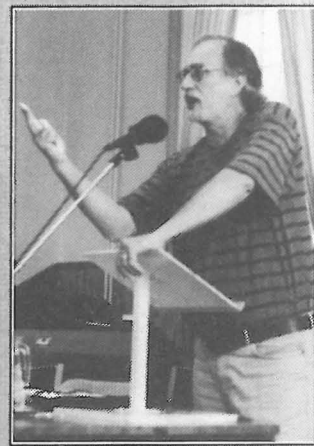

Foto: Mikael Eliasson

Luk 22:31: "Simon, Simon, satan har begärt att få sålla er som vete".

Herren vill skilja bort agnar för att få vete. Satan vill skilja bort vete för att få agnar.

Vi måste förstå den processen och att församlingen är inne i en fruktansvärd strid, en oerhörd process.

"Han skall denna natt kasta sitt vete på tröskplatsen." säger Noomi till Rut. "Två dig nu, smörj dig, kläd dig och sen går du dit".

Vad handlar det om? I Upp 7:13 läser vi: "En av de äldste frågade mig: 'Dessa som är klädda i vita kläder, vilka är de och varifrån har de kommit?' Jag svarade: 'Min herre, du vet det.' Då sade han till mig: 'Dessa är de som kommer ur den stora nöden, och de har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod.'"

Ut ur den stora nöden. I Upp 22:14 läser vi: "Saliga är de som tvättat sina kläder. De skall få rätt till livets träd och få komma in i staden genom dess portar".

I 1 Joh 3:3 "Och var och en som har detta hopp till honom renar sig, liksom han är ren."

Är inte det här självfrälsning? O, nej, o nej. Den som är ren han fortsätter att rena sig. Det är de som har tvättat sina kläder. Förstår du inte vad jag talar om? I Efesierbrevet kap 5 talas om ett bad, en reningsprocess, ett vattenbad i Ordet. Du ska tvätta dig för att förbereda dig för den stora reduktionsprocessen. Du ska tvätta dig, smörja dig.

Vi har fått Guds Ord ibland oss, frågan är om du önskar att stiga ner i det

eller inte, det är ditt val. Den här boken kan förbli en stängd bok Jag har frihet att lägga bort den och jag behöver aldrig öppna den mer. Det är mitt val, det är min frihet, det är hur jag handlar i den här situationen.

Men jag kan varje dag umgås med det här Ordet, jag har frihet att söka mig ner i det och uppleva att det fungerar som en reningsprocess för den invärtes människan.

När bruden ställs fram i höjden så är det utan fläck eller skrynka. Skrynkor talar om ålderdom också friheten och valet att varje dag umgås med det här Ordet. Den som lever i Ordet är ständigt ung, ständigt ny, ständigt förnyad och bär inte på gammalt bråte. Hon lever i förnyelsen och upplever vattnets bad i kraft av Ordet.

Utan denna process därefter på tröskplatsen så kommer vi aldrig hem. Du ska smörja dig, tvätta dig, kläda dig. Sen är du förberedd för det stora mötet. Har du inte Ordet - inte mellan pärmar men inne i hjärtat - då kommer du aldrig hem.

Hur skall vi komma hem, hur skall vi nå målet, hur skall församlingen bli vad Herren har tänkt den till? Utan Ordets vägledning kommer vi aldrig hem. Låt inte Bibeln vara en obrukad bok, bortgömd någonstans, utan lev i den, umgås med den, andas in det här, vattnets bad i kraft av Ordet.

Rut går ned i natten där Boas har lagt sig till ro. Där Boas sover kliver hon ner vid hans fötter och lägger hans mantel över sig. Det handlar om identifikation med Jesu död.

När Boas vaknar och ser vem som har kommit in under hans mantel breder han sin mantel över henne. Det är identifikation i hans uppståndelse. Kommer vi inte in i det här livet kommer vi aldrig hem och församlingen hittar aldrig sitt mål.

Under hans mantel. In i klippan för att skåda hans härlighet. Sen kommer sabbatsbudet och då utvecklades byggnationen med en ny iver, med en ny anda, en ny entusiasm. De kom så många som Guds Ande rörde vid.

Vi har försökt, vi har satsat, vi har arbetat flitigt, men det är förgäves att vi står upp tidigt, och att vi lägger oss sent. För om inte Herren bygger huset arbetar den förgäves som arbetar därpå. Det handlar om att gå in i hans liv.

Det gäller att identifieras med Kristus i hans död, för att få del med honom i hans uppståndelse. Tänk om vi kunde lära oss detta underbara byggnationsarbete där vi kommer ned på hans tröskplats, färdiga och förberedda går ner under hans mantel och får del av hans välsignelser.

Vem är hon, säger Boas. Till den här punkten har hon svarat: Jag är moabitiskan Rut. Så är det inte längre: Nu säger hon: Jag är Rut, din tjänarinna

Jag tillhör inte Moabs värld, jag är Rut, din tjänarinna. Då vet man vem man tillhör, då har man fått en ny identitet i Kristus Jesus, funnit sin permanenta adress, Kristus Jesus. Vem är hon? Jag är Herrens älskade; Rut, Herrens tjänarinna

Boas gick upp till stadsporten och satte sig. Det handlade om den stora uppgörelsen. Noomi sa: Denne man kommer inte att giva sig ro med mindre han idag för saken till sitt slut.

Han går upp och sätter sig ned inför det stora domarkollegiet, tio man i por-

ten. Inför den stora uppgörelsen där kan det inte bli något annat än en rättfärdig dom, ty dessa vittnen är omutliga. Dem köper man inte, dessa vittnen förhandlar man inte med till en billig lösning. De handlar i rättfärdighet ty de är tio till antalet.

Nu sitter han där inför det stora mötet och gör klart för Noomi: Jag vill köpa dig, men det finns en annan bördeman som står dig närmre. Om han vill så gör han det. Om icke han kan återlösa dig, så vill jag göra det.

Finns det någon annan frälsningsväg än genom vår himmelske Boas? Ja, det finns en som kom först säger Boas, som står närmre än vad jag gör. Jag var inte först, utan han kom först. Om han vill då gör han det.

"Den som håller dessa mina bud skall leva därav, säger Skriften. Så enkelt är det. Finns det en annan frälsningsväg? Ja, det gjorde det. "Den som håller lagen, han skall leva genom den".

Vi möter den stora uppgörelsen i fjärde kapitlet i Ruts bok. Där upptäcker vi att den första bördemannen, när han hör,

för vittnena i porten då kommer bekännelsen: Jag kunde icke.

Men vad som inte kunde åstadkommas genom lagen då den var försvagad genom köttet, det gjorde Gud i det han sände sin Son i syndigt köttets gestalt och fördömde synden i köttet.

Det finns en bördeman som både vill och kan. Då gör jag det, sade Boas. Inför de omutliga vittnena drar han skorna av sig och köper åt sig Noomi och köper åt sig hela den åker som Elimelek hade sålt undan. Allt som hade gått förlorat, ja inte bara det, men också Rut – herre din tjänarinna.

Skriften säger avslutningsvis att hon gick in till honom och blev hans hustru. Så fick hon ett hem. Det är Jerusalem, det är framtiden, det är hoppet.

Inte Kains värld, inte Hanoks, inte Babel på Sinears slätt, inte Pitom och Raamses, inte det stora Babylon – utan Jerusalem däruppe som är vår moder. Kampen är oerhörd, striden är fruktansvärd.

Det handlar om att förbereda sig, att gå ner till tröskplatsen och reduceras där, eller om du vill uttrycka det så, komma in i klippan för att skåda hans härlighet.

"Låt inte Bibeln vara en obrukad bok, bortgömd någonstans, utan lev i den, umgås med den, andas in vattnets bad i kraft av Ordet."

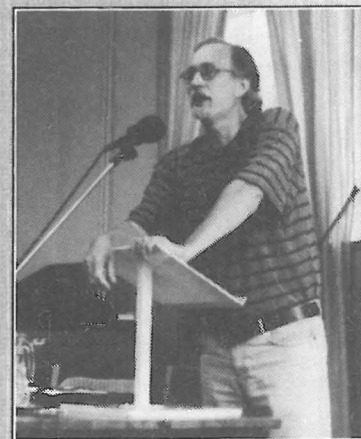

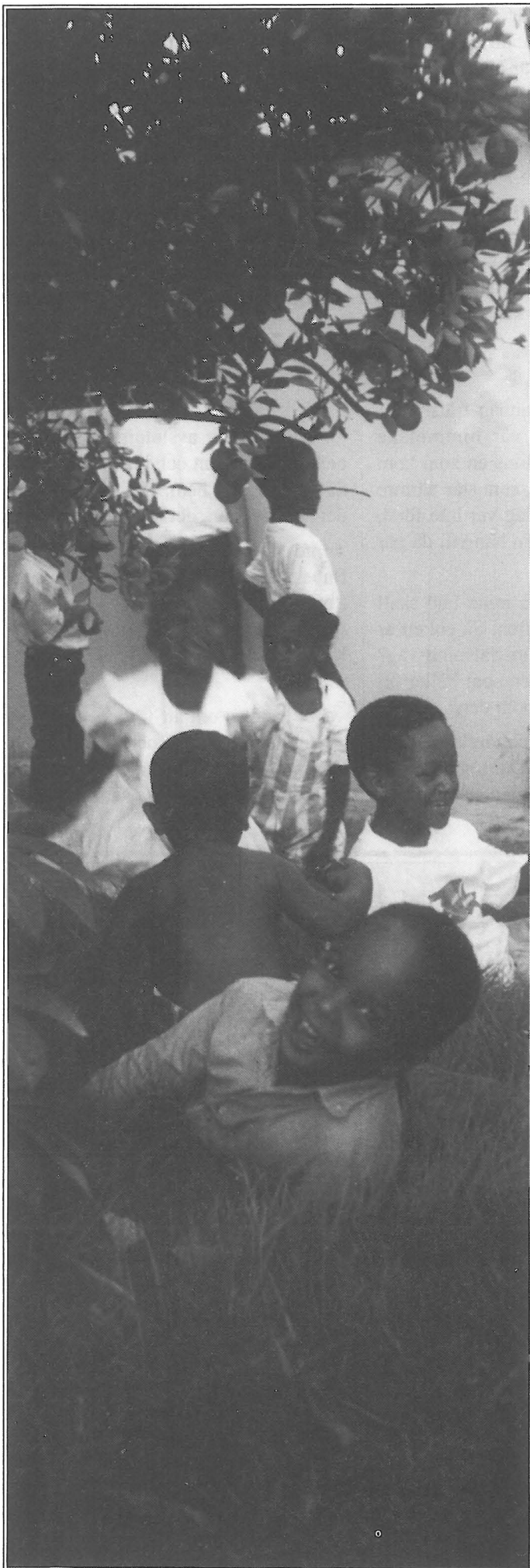
Foto: Mikael Eliasson

när han ser, när han förstår, avslutningsvis säger: Boas, jag kan inte.

Jag ville, men jag kunde icke. Det är bördemannens vittnesbörd. Jag kan inte lösa henne. Han var där, ambitionerna var goda, bördemannen var det inget fel på, förvisso icke, men han nödgades ändå slutligt erkänna: Jag kan icke lösa henne. Det fanns en bördeman som stod först i tur, men när allt står och faller in-

Vill du vara med om detta?

Tack käre Frälsare för församlingen, det nya folket, den nya staden, den nya världen. Tack att vi får vara med av bara nåd. Inte bara en slump eller tillfälligheter. Vi är dyrt köpta och betalningen är given. Köpta åt Gud för att utgöra hans folk. Det folk, säger Paulus till efesierna, som han vann åt sig med sitt eget blod. Amen. ■

Text & foto: Karin Vidén

Santo Domingo, juli 2000

Vision bl

Det är torsdag eftermiddag och barnmöte. Fyrtio barn i skilda åldrar är samlade på bakgården till vårt hus, i 35 graders värme, under mangoträd, kokospalmer och bananträd i skydd för den heta och intensiva solen. Alla sjunger och klappar i händerna med hjärtans lust, sånger om Jesus Frälsaren, så det ljuder över grannskapet.

Med flanellografbildernas hjälp får vi idag kunskap om Mose liv och uppdrag. Med stort intresse lyssnar barnen och får sedan färglägga bilder med anknytning till berättelsen. Koncentrationen är total runt borden och bara det ivriga raspet från kriterona hörs.

Sedan är det mellanmål med nygräddad sockerkaka och juice, och lek förstås med bollar och hopprep, och på den lilla gräsplätten vi har, tumlar de yngsta omkring. I deras vardag och närmiljö finns ingen grön plätt att sträcka ut sig på.

Tiden går fort när man har roligt och snart börjar solen dala och det är dags att bryta upp. Mörkret kommer snabbt här och då vill alla vara hemma, då elförsörjningen ofta

bryts på kvällen och det blir väldigt, väldigt mörkt. Men vi samlas igen följande dag. Tre eftermiddagar varje vecka är avsatta för barnen som annars inte har några andra meningsfulla aktiviteter under sitt sommarlov.

Det som började med en grupp på c:a 20 barn, mest från församlingens egna familjer, har nu växt och vi har nu åttio barn inskrivna, i ålderna fyra till femton år. Varje barns familj och hem har även fått besök och kommentarerna är överallt de samma; "Barnen har blivit gladare, de sjunger så fina sånger, de kommer hem och berättar om Mose, Aron, Josua och alla de andra..." Vår stora förhoppning är att få se förvandlade hem där Jesus Kristus, som frälsare och befriare från det katolska oket, fått ta sin bostad i varje hjärta.

Det är Edwin som idag transporterar barnen hem till det område där de flesta bor, La Cañada, där också församlingen hyr ett mindre hus för arbetet i området.

Edwin är en av våra grannar där och han började för en tid sedan besöka våra väckelsemöten på gården. Han kom också hem till oss på kvällarna, ville veta mer om Guds väg och fick vägled-

mission

Efter bibellektionen får barnen färglägga bilder med anknytning till berättelsen.

ning i Ordet. I unga år förlo-
rade han sina föräldrar och
har sedan levt ett rotlöst liv.
Så en kväll kom han med be-
slutet att han ville möta Jesus
och bli frälst. Det blev ett stil-
la men medvetet överlämnande
till Gud ute i trädgården
den kvällen. –"Nu har jag
äntligen funnit frid, en inre
frid" sa han med en utstrål-
ning som talade samma språk.
Evangelium är verkligen en
Guds kraft till frälsning för
var och en som tror. Vi hop-
pas snart få döpa Edwin.

Flera har mött Jesus till
frälsning och valt att följa Je-
sus i dopets grav. Var och en
har fått en egen bibel och
mycket handlar nu om att ge
enkel bibelkunskap, att hitta
rätt, ja helt enkelt att göra
boken tillgänglig. Några av
syskonen har uppenbara svå-
righeter att läsa, eller kan inte
läsa alls, och där kommer al-
fabetiseringen av vuxna in
som en helt nödvändig del av
missionsarbetet.

Förutom möten och alfabe-
tisering står missionshuset i
La Cañada öppet varje mor-
gon klockan sex för bön. Var-
je morgon är det några av sys-
konen som väljer att börja
dagen inför Gud i gemensam
bön, för att dela med sig av
bördor, glädjeämnen och för
att hämta kraft och vägled-
ning inför den nya dagen. Ett
av husets två rum är också
iordningställt för läkarmot-

tagning och det är vår kära
syster dr Doris Diaz, assiste-
rad av Veronica, som varan-
nan lördag tar emot 20 – 30
patienter. Doris engagerar sig
till det yttersta för sina patien-
ter och ger hjälp till både
kropp och själ, och även till
den andliga människan där
behov finns och tillfälle ges.

Vi är nu mitt i sommaren
och värmen är intensiv och
många gånger påfrestande.
Ett stort problem för hela lan-
det är de många och långa el-
avbrotten, och den vattenbrist
som råder i många områden.

En lördagkväll för några
veckor sedan då vi som van-
ligt kom ner till La Cañada för

att samlas till möte, var går-
den, platsen för mötet, full av
kvinnor och barn med hinkar,
baljor, och tvätthögar.

Efter några dagars vatten-
brist hade vattnet kommit och
alla som kunde tog naturligt-
vis tillfället att tvätta, städa,
bada barnen osv. Mötet blev
istället en vandring genom
området då vi sjöng och pro-
klamerade Jesu namn bland
bingospel, dominospel, kort-
spel, ja spel av alla de slag.
Överallt sitter folk i grupper
på kvällarna, spelar och sat-
sar pengar och musiken dån-
ar ut ur husen. Alla vill över-
rösta alla! Många gånger und-
rar man hur det är möjligt att

nå fram med evangelium till
människor. Men Gud verkar!
Om vi som lärjungar är trog-
na Honom och gör vad som
på oss ankommer så gör Gud
sitt!

Det är med förundran vi ser
Gud göra under inför våra
ögon, hur evangelium för-
kroppsligas i budbärare och
synliggöres i vardagens små
och stora bestyr. Var dag får
vi hämta ny kraft hos vår upp-
dragsgivare för att ta tag i vi-
sionen och omvandla den till
mission. Trofast är Han som
kallar, Han skall ock utföra
sitt verk. ■

TELEFAX FRÅN DOMINIKANSKA REPUBLIKEN TELEFAX FRÅN DOMINIKANSKA REPUBLIKEN

Låten barnen komma till mig, hindra dem inte.

Frid!

Kan man hoppa hage eller spela motsvarande svensk brännboll i en smal, brant backe
som slingrar sig ner mot en kanal full med sopor och råttor? Själv trodde jag inte det
var möjligt tills jag mötte barnen i La Cañada. Det är en del av deras uppväxtmiljö. I de
här gränderna lär de sig krypa, gå, springa och cykla, samtidigt som de vant väjer
undan för motorcyklisterna som av hastigheten att döma tycks tro att de befinner sig på
en större väg.

För många av barnen existerar knappast en värld utanför det egna området. Det är en
upplevelse de gånger vi fått med några av dem så att de genom bilrutan får se det
verkliga havet: "Vilken stor flod!" ropar de ofta i kör inför första åsynen någonsin av
den oändliga horisonten.

--- En alltför vanlig syn här är apatiska människor. Utan förmåga att hitta försörj-
ningsalternativ för sina familjer och trötta på de enorma sociala orättvisorna, där de
rika blir allt rikare och de fattiga fattigare, går många timmar varje dag åt till att söka
sin lycka i spel och sprit. La Cañada präglas av uppgivenhet inför möjligheten att ►

TELEFAX FRÅN DOMINIKANSKA REPUBLIKEN TELEFAX FR

- finna ett värdigt liv. Fler än en gång har vi tvingats att ändra våra mötesplaner på grund av att någon granne har fest. Musik, dans och självklart den förödande spriten, förändrar i ett nu hela grannskapet till ett stökigt diskotek. Församlingens familjer som bor i området har fler än en gång önskat sig en annan plats att leva och kanske framför allt att få uppfostra sina barn i en drägligare miljö.

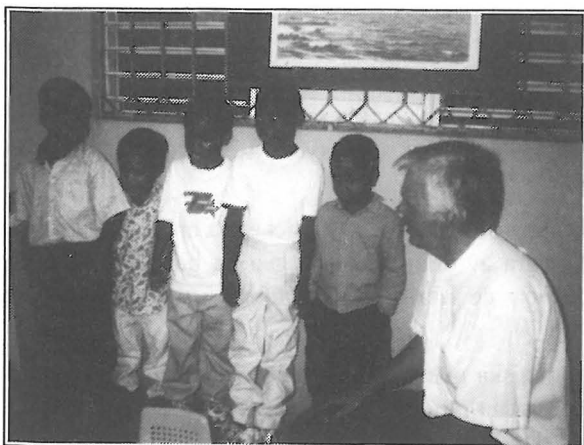
Men ett faktum är att evangelium har makt att förvandla. Delvis genom barnarbetet har en helt ny ton börjat höras i området. Föräldrar har de senaste dagarna kommit och frågat, vad det är vi gör med barnen; "de kan gå i flera timmar och vänta på att mötet ska börja och vilka fina sånger de sjunger". Vad de fått lära sig är enkla köror om Jesus. Det är inte ovanligt då man rör sig i området att höra hur grupper av barn samlats för att sjunga till Herrens ära. En oerhörd upplevelse, svår att med ord beskriva! - - -

En dag får vi besök av en familj från Puerto Rico. Det är broder Isaias som står för den kontakten. Redan har två andra bröder därifrån medverkat i ett par möten och även inbjudit oss att besöka dem i Puerto Rico.

Ett böneämne vi har är att snabbt kunna byta ut bilen vi har, som egentligen är avsedd för sex passagerare, mot en större buss. Det är akut och behövs både då vi samlar församlingen till gudstjänster och församlingsdagar samt då barnen ska hämtas till barnmöten. I dag blev det fyra vändor innan alla sextio elever var på plats. Vi vågar inte släppa iväg dem ensamma eftersom gatorna är hårt trafikerade och trafikolyckor inte är ovanliga.

Till sist, ta emot hälsningar från alla vännerna här. Många är nyfrälsta och djävulen är vred. Bed till Gud att de får bevaras och växa till i Kristus. Genom församlingen ser vi den möjligheten. Måtte vi få vara herdar av hjärtat till dess Överherden uppenbaras och vi undfar härlighetens oförvissneliga krans. Amen! ■

Maranatahälsningar genom Berno

Väckelsesången förmedlas av barnen; hemma och här i mötet.

Ärkebiskopens gudsbild

Ärkebiskop K G Hammar har anmälts till Svenska Kyrkans ansvarsnämnd. Anmälaren hävdar att Hammars offentliggjorda kristusuppfattning strider mot Svenska kyrkans tro. Hammar har hävdad att trosbekännelsens ord om Jesus: "Sann Gud och sann människa" inte är "en slutgiltig och fullständig förklaring av vem Jesus är".

Hammar beskriver Jesus som "Guds främsta verk" (Dagen 4/5). Han har fömekat jungfrufödseln. Han har även hävdad, att Jesus inte var Guds son redan från födseln, utan blev, upptogs som Guds son genom sitt exemplariska liv.

Att beskriva Jesus Kristus som ett Guds verk, det är att hävda att Jesus är en del av skapelsen. Det är att fömeka Kristi gudom, att han av evighet var och förblir Guds son, "född och icke skapad" som det heter i en av de tidigaste trosbekännelserna.

Hammars Kristusfömekelse är inte något nytt. Redan under kristendomens första århundraden avsöndrades läror, som fömekade urkristendomens tro på Jesus som Guds son. De första trosbekännelserna tillkom i striden mot dessa irläror. "Sann Gud och sann människa" och "född och icke skapad" hette det bland annat. Dessa irläror med åtföljande kyrkobilddningar fick stor geografisk utbredning i orienten.

De nya irläroma visade sig i stort sett sakna livskraft. Under de kommande århundradenas muhammedanska anstormning gick de i stort sett under. De första århundradenas Kristusfömekelse beredde jordmänen och var en förutsättning för den öppet och totalt antikristliga muhammedanska lärans segertåg. Det är värt att notera, att där kyrkan höll fast vid den ursprungliga tron på Jesus som Guds son, där klarade man den öppet antikristliga anstormningen på ett helt annat sätt.

Då ledande personer inom Svenska kyrkan nu öppet angriper den kristna trons fundament, går tankarna till Bibelns förutsägelse om det stora avfallet i ändens tid. Men både Guds ord och historien lär oss, att "den som är ståndaktig intill änden skall bli frälst".

Hammar har även förmedlat ett svävande tal om vad Gud är. Han har myntat uttrycket: "Gud är en relation", d.v.s. Gud är inte något absolut, något i sig själv. Kristendomen hävdar fastmer, att Gud är en person; allsmäktig och skapare. En kristen kan vittna om ett förhållande, en relation till Gud, en underbar sådan; bamaskapets ande. Men att påstå att "Gud är en relation", det är att hävda att Guds existens endast är ett psykologiskt fenomen. Hammar hävdar, att Gud för sin existens är beroende av människans existens. Detta är samma gudsfömekelse, som att påstå att Gud endast är ett "hjärmspöke". Inte desto mindre kan Hammar, då det passar, tala om Gud som skaparen.

Strax efter utnämningen till ärkebiskop framträdde Hammar i en stort uppslagen tidningsintervju, där han för första gången tillkännagav sin uppfattning i homosexfrågan. Då han visste att Bibeln förbjuder homoseksuella utlevelser, ifrågasatte han i samma intervju om Bibeln skulle få vara självklart rättesnöre i detta avseende. Vissa bibelord kanske man helt enkelt måste gå förbi eller ta avstånd ifrån, menade Hammar. Han tog nu avstånd även från tron på jungfrufödseln. ■

- Ingemar Blomberg

SVENSKA KYRKANS ANSVARNÄMND FÖR BISKOPAR BESLUTAR

Ärkebiskop K G Hammar har fått yttra sig inför nämnden över den anmälan som ingivits av två män i Uppsala. De menade att han gjort sig skyldig till uttalanden som strider mot Svenska kyrkans tro, liv och lära. Den 31 juli offentliggjordes nämndens enhälliga beslut. Anmälan lämnades utan bifall. Ansvarsnämndens beslut får ej överklagas...

- Red.

Mission i katolska länder?

Tidningen Maranata återger här med benäget tillstånd stora delar av en mycket aktuell och lärorik artikel av den norske, lutherske missionären ESPEN OTTOSEN. Den publicerades i tidskriften "Fast Grunn" nr 2 detta år.

Närmandet mellan katoliker och lutheraner (sett från Peru)

På årsdagen av den lutherska reformationen – 31 oktober 1999 – blev "den gemensamma deklarationen om rättfärdiggörelsen" undertecknad av det lutherska världsförbundet och representanter från Vatikanen. Avtalet har för avsikt att visa att katoliker och lutheraner nu i huvudsak är eniga om rättfärdiggörelsen. Därför gäller inte längre de ömsesidiga lärofördomelserna från 1500-talet. - - -

Denna artikel vill inte analysera förklaringen i sin helhet. Däremot vill vi ur missionsperspektiv belysa en del viktiga sidor i detta avtal. Undertecknad arbetar som missionär i Peru, ett land som räknas som katolskt. Gemensamhetsförklaringen gör det nödvändigt att på nytt tänka igenom vad det vill säga att vara missionär i Syd-Amerika: Om katolikerna talar sant och rätt om rättfärdiggörelsen, är det inte då bättre att missionera någon annanstans? - - -

Skall vi frälsa katoliker?

Frågan om varför vi egentligen driver mission i ett katolskt land är inte ny. De flesta missionärer ställs inför den frågan. Inte minst turister, som har besökt ett land med fantastiska katedraler, undrar vad evangeliska missionärer egentligen håller på med.

På ett sådant spørsmål finns det självklart olika svar. Några få missionärer kan nog visa att de arbetar i områden där den katolska kyrkan inte finns. Inne i djungeln i Peru finns det onådade folkgrupper.

De flesta evangeliska missionärer i Peru, däribland alla NLM-missionärer

Protestanter demonstrerar vid påvebesöket i Vadstena 1989.

arbetar emellertid inte i djungeln. Ofta har det blivit poängterat att vi egentligen arbetar bland ett folk som är animistiskt. Det innebär att katolicismen egentligen inte har trängt in i folkets medvetande. Folket ber fortfarande till "moder jord" och har religiösa fester som är minst lika präglade av gammal inkareligion som av traditionell katolsk tro. Detta moment är utan tvivel viktigt. Vi upplever ständigt att dem vi arbetar ibland inte känner den katolska läran. Deras religiositet är något som sitter på utsidan, knutna till seder och ritualer.

Emellertid tror jag inte att mission i Syd-Amerika uteslutande kan motiveras genom att hänvisa till denna situation. För även om animismen fortfarande existerar hos folket, så är dock den katolska kyrkan med sina präster representerad nästan överallt. Om vi har tro på denna kyrkas förkunnelse, så bör det vara klart att behovet av mission är större i

ett annat område. Det skulle vara logiskt att vi lät den katolska kyrkan själv ta ansvaret för att förmedla evangelium till folket och lära dem vad kristendom är.

Andra menar att mission i Syd-Amerika kan försvaras genom att hänvisa till att vi bör stödja svaga och små kyrkor. Självklart ligger det mycket i detta. Kyrkorna både behöver och önskar hjälp. Men problemet är att då blir det inte längre mission att förmedla evangelium vidare. Om vi endast önskar att stödja en minoritetskyrka som håller till i ett ganska kristet land driver vi inte mission i traditionell mening. Istället har vi en form av andlig U-hjälp.

En del av norsk missionsverksamhet i Syd-Amerika är också mycket projektorienterad. Det är inget tvivel om att folket är fattigt och behöver en annorlunda form av biståndsarbete. Givetvis kan inte heller en sådan aktivitet motivera missionens nödvändighet:

Vi bedriver inte mission för att människor skall få en bättre levnadsstandard, men för att flera skall bli frälsta och evangeliet nå längre ut.

Som jag ser det har vi bara ett svar på frågan: Varför missionera i katolska länder? Vi bedriver mission därför att vi har inte tro på att katolska kyrkan är i stånd att föra människor till Jesus. Jag säger inte att det inte finns kristna katoliker. Där människor blir döpta och bibeln läses kan evangeliet tas emot. Men det betyder inte att den katolska kyrkan som sådan faktiskt förkunnar evangeliet på ett sådant sätt att människor leds till en frälsande tro.

Jag är alltså missionär i Peru därför att jag ständigt upplever att den katolska kyrkan inte ger människor ett möte med Jesus.

Istället tröstar den ofta sökande människor med att gärningar (som exempelvis deltagande i pilgrimsresor, mässor, bruk av skriftermålet) skall föra dem in i ett rätt förhållande till Gud. Men om det verkligen var så att "den gemensamma förklaringen om rättfärdiggörelsen" innebar att katoliker nu förkunnar rätt om frälsningen, då faller min motivering för mission bort. - - -

Helgon, Maria och skärselden

I Syd-Amerika spelar Maria och helgonen en stor roll. Det är officiell katolsk lära att dessa kan gå i förbön hos Jesus för de troende. Därför uppfattas de av många som förmedlare av nåd och förlåtelse. För att komma i ett rätt förhållande till Gud är kontakten med Maria och helgonen viktig.

Det är därför svårt att förstå att tillbedjan av Maria och helgonen inte är omnämnd i gemensamhetsförklaringen. För

i den katolska kyrkan har denna teologi utan tvekan betydelse för läran om rättfärdiggörelsen. Maria och helgonen är viktiga för den enkla katoliken i hans sökande efter frid med Gud. - - -

Också läran om skärselden är viktig i katolsk teologi. För folket i Syd-Amerika är tanken om att en kristen först måste renas i skärselden helt självklar. Ändå är inte skärselden nämnd i gemensamhetsförklaringen.

Det betyder alltså att en katolik i fortsättningen kan tro att även om man är kristen, så är man likväl inte "ren och rättfärdig, himmelen värdig". - - -

Märklig ekumenik

Katolska kyrkan är som bekant konservativ i betydelsen att de håller fast vid sina gamla teologiska ståndpunkter. Det syns tydligt också i Peru. Motståndet mot prevention och abort är tydligt. Tanken att kvinnor ska kunna bli präster är omöjlig. Homosexuellt samliv avvisas bestämt. - - -

I Norge har homosexfrågan skapat djup splittring. Sådan är situationen också i andra länder. Katolska kyrkan har varit mycket tydlig i sitt nej till homosexuellt samliv. Den svenske ärkebiskopen fick svårigheter med ett planerat besök i Vatikanen då han stödde den omstridda Ecce Homo-utställningen.

Likväl fortsätter alltså de liberala teologerna sin kamp för homosexuellt samliv, samtidigt som de lovprisar gemensamhetsförklaringen.

De är alltså både upptagna av att närma sig katolska kyrkan, samtidigt som de kämpar mot den katolska kyrkans lära på en viktig punkt. - - -

Även om "gemenskapsförklaringen om

rättfärdiggörelsen", hävdar att katoliker och lutheraner nu är eniga om frälsningen, finns det nog grund till att vara skeptisk. Något av detta har nämnts i denna artikel.

Det betyder inte att avtalet är utan värde. Utan tvivel klarar de upp något av de missförstånd som har präglat striden mellan katolsk och luthersk teologi. Det gläder vi oss över.

Men så långt jag kan se är detta allt avtalet faktiskt gör, för det nämner inte något om att katolikerna skall ändra någon av sina dogmer. Det är dessutom omöjligt, så länge avtalet inte berör den katolska läropunkten om att påven är ofelbar när han uttalar sig om lärofrågor. Så går "Gemensamhetsförklaringen om rättfärdiggörelsen" i samma fälla som så många andra ekumeniska framstötter. Den gör ett avtal som är så pass öppet i formen att det kan tolkas på olika sätt.

Det mest allvarliga med en sådan ekumenik är att allvaret med läroskillnader försvinner. För Luther och hans efterföljare gällde det liv eller död: Hur kan jag komma i ett rätt förhållande till Gud? Den frågan menade de att katolikerna inte besvarade i överensstämmelse med bibeln. Med "gemenskapsförklaringen" kan det se ut som allvaret är borta. Det är kanske icke så underligt, i och med att tongivande teologer både katolska och lutherska idag menar att alla till slut blir frälsta.

Som missionär i den katolska Peru upplever jag det samma som Luther och hans meningsfränder: Den katolska kyrkan sviktar i sin vägledning hur människor kan komma i ett rätt förhållande till Gud. ■

(Ur Fast Grunn nr 2/00, med tillstånd från författaren och red.)

Ryska tankar om Jerusalemförhandlingar

En artikel i en rysk dagstidning, "Nezavisimaja Gazeta" 28/7, har rubriken "Jerusalem skulle kunna bli världens huvudstad", och innehåller bl.a. följande:

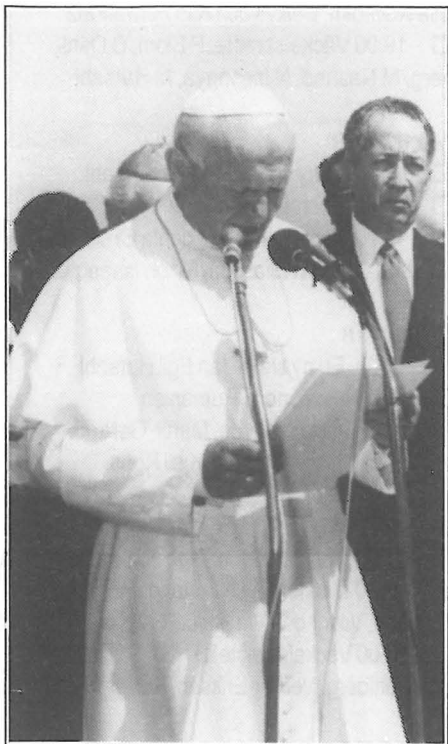
-Jerusalem är den samtida civilisationens vagga, en helig stad för tre ledande världsreligioner - en unik plats på vår planet! Och den måste tillhöra hela mänskligheten, och inte någon särskild nation, inte ens om den nationen utgör dess grundare.

Ett alternativ ser idealiskt ut, om Israels och Palestinas politiska ledarskap, om arabvärldens länder, om judendomen, islams och kristendomens andliga ledarskap kom fram till det beslutet att överlämna Jerusalem som en gåva till folken på vår jord, till det internationella samfundet, så att denna stora stad blev världens officiella huvudstad.

- Hans L.

I Radio Maranata nyligen talade HANS LINDELÖW om Homosexuella rörelsen som ett uppror mot skapelsens ordning men också hur viktigt det är att inte låta sig luras av påvens, kan man tycka, radikala, avståndstagande mot detta uppror, när påven med det katolska lärosystemet egentligen representerar ett långt värre uppror mot Skaparen själv. Vi citerar här ett avsnitt:

Låt dig inte luras!

Redan i 1 Mos 2 sa Herren så här: "Ropet från Sodom och Gomorra är stort ..."

Jag tror att man kan säga att ropet från Stockholm är stort. För inte så länge sen demonstrerade 200.000 homosexuella från hela världen på Roms gator. Framför allt krävde man något erkännande från Vatikanen. Påven kom med ett uttalande som var mycket kategoriskt och bestämt avvisande. Det vållade en väldig besvikelse ibland homosexuella.

Det finns en väldig upprördhet bland de homosexuella i våra dagar. De känner sig kränkta i det som är deras liv, natur och läggning. Men tyvärr är det så att bibeln har beskedet att det representerar ett uppror mot skapelseordningen. Det är ett uppror mot skapelseordningen att kräva legalisering av homosexuellt samliv.

Men det verkligt allvarliga upproret är av ett annat slag och ligger på

ett annat plan. Det kan vara svårt att förstå, men det är faktiskt på det sättet att PÅVEN representerar ett värre uppror – mot Gud, Skaparen – än någonsin alla homosexuella i hela världen kan prestera.

Vi läser om Israels barn och väldiga uppror som äger rum i öknen. I centrum av det här folket där folkets ledare Mose befann sig, där ställdes frågan: Vem har rätt att tala i Guds namn? Det var verkligen en stor och allvarlig fråga som har ställts i alla tider. Vem har rätt att tala i Guds namn?

Det visar sig att den som träder fram med sådana anspråk inte sällan är den som absolut inte har några befogenheter.

Är det bara till dig Gud talar, talar han inte också till oss? När den frågan som verkligen var en hjärtefråga hade gjorts upp så visade det att på olika plan nivåer i samhället så fortplantar sig hela det här upproret och får förödande konsekvenser.

När Jesus själv kommer säger han till sin tids religiösa ledare: På Mose stol har de skriftlärd och fariseerna satt sig. Det har alltså alltid funnits människor som gör anspråk på att tala å Guds vägnar och tala i Guds namn. Från Vatikanen märks dessa enorma vingslag över hela världen. Vart har inte påven rest och vilka länder har inte han besökt och vilka utfästelser har han inte gjort under de gångna åren.

Bara det här året kastas hans skugga över länder i Mellanöstern med anspråk på att vilja tala till representanter för de tre stora monoteistiska skriftreligionerna, till judar och muslimer och kristna. Dessutom har han bett om förlåtelse och ursäkt för det sätt på vilket den katolska kyrkan under alla århundraden har behandlat olika kategorier av oliktankande.

Han gör anspråk på att tala å Guds vägnar. På vad baseras dessa anspråk? Troende människor, bibelläsare i alla tider, har studerat bibeln noga och kommit fram till att de baseras inte på någonting, därför att inga egendomar i denna värld och inga kläder och inga ritualer och inga kyrkliga handböcker kan någonsin upphäva budskapet som finns nedtecknat i de heliga skrifterna av profeter och av Herren Jesu Kristi apostlar.

Där i Rom och Vatikanen har vi det absolut allvarligaste upproret mot skapelsen, mot Guds rike och mot Gud själv. Det får vi inte glömma när vi analyserar och uttalar oss om sådana företeelser som den homosexuella rörelsen. ■

De homosexuella demonstrerar för sina krav.

Möten och konferenser

Lärjungaskolan i höst! 7/10-5/11

Var med och rannsaka skrifterna under en månad.

Bibelstudier - Evangelisation - Väckelsemöten

(Se annons sid 10-11!)

Möten varje vecka på Bällsta MissionsCenter:

- Tisd 12 & 19 Bibelstudium
Torsd 19 Bön och bibelläsning
Lörd 19 Troendemöte
Sönd 11 Guds Ords förkunnelse
18 Väckelsemöte!
Vard 12 Bön och bibelläsning

Adress till möten och konferenser:

Bällstavägen 100, Bromma, Stockholm.

Kommunala färdmedel: Buss 112 el. 113, hållplats Solvalla.

För mer information:

Tel. 08-98 56 83

Mail: moten@maranata.st

Hemsida: www.maranata.st

Maranataförsamlingens postgiro: 44 10 05-6

Musikstudio för
professionell
musikproduktion.
LP eller singel,
demo eller jingel
-vi ordnar det!

Vill Du
kanske boka tid?
Hör av Dig till oss!
Ring 08-627 55 55.
Tala med
Peder Blom.

24 KANALS
MUSIKSTUDIO

14-17 sept 2000 BMC-förlag

5:e året på

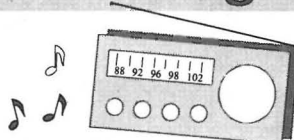
i Göteborg

monter B06:80

Böcker - Tidningar

Kassetter - Biblar

Radiosändningar

Stockholm, 88 Mhz

Dagligen 8.00-8.30
Månd. 18.00-19.00
Onsd. 19.30-20.30

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd. 20:30-21:30

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd. 21.00-22.00

Möteskassetter

Sommarkonferensen

Lö 000715

- ☐ 19.00 Inledningsmöte T Johansson, H Lindelöw, M Eliasson, R Widén, F Jacobsson

Sö 000716

- ☐ 11.00 En ny släkt. Jan Egil Hafsahl
☐ 15.00 Missionen i Dominikanska Rep. Ulla Näsholm, Belkys och Kito Fernandez
☐ 19.00 Väckelsemöte. P Blom, D Dahlberg, M Nashed, N Issangya, M Hafsahl

Må 000717

- ☐ 11.00 En ny släkt. Jan Egil Hafsahl
☐ 15.00 Litteraturmissionen
☐ 19.00 Väckelsemöte. Agneta Orellana, Vladimir, Jonatan Eliasson, Nixon Issangya

Ti 000718

- ☐ 11.00. En ny släkt. Jan Egil Hafsahl
☐ 15.00 Missionen i Rumänien
☐ 19.00 Väckelsemöte. Martti, Gertrud Johansson, Lisa Wikström, Kjell Roos.

On 000719

- ☐ 11.00 Mönsterbilden. Tage Johansson
☐ 15.00 Missionen i Ryssland. Roger Lindroos, Viktor och Vladimir.
☐ 19.00 Väckelsemöte. B Hoff, S Eliasson, Britt Dahlberg, Verner Eriksen, Robin Widén

To 000720

- ☐ 11.00 Hans Lindelöw
☐ 15.00 Tage Nilsson
☐ 19.00 Väckelsemöte. Börje Hoff, Gunnar Nilsson, Thommy Jacobsson, Tage Nilsson

Fr 000721

- ☐ 11.00 Mönsterbilden. Tage Johansson
☐ 15.00 Yngve Stenfelt
☐ 19.00. Väckelsemöte. Marise Näsholm, E Johansson, R Lindroos, Nixon Issangya.

Lö 000722

- ☐ 11.00 Folke Jacobsson
☐ 15.00 Informationsmöte. Tage Johansson, Hans Lindelöw, Stina Fridolfsson
☐ 19.00 Väckelsemöte. Paulus Eliasson, A Olausson, Gunno Andersson, Yngve Stenfelt

Sö 000723

- ☐ 11.00 Yngve Stenfelt
☐ 15.00 Missionen i Santo Domingo. Ulla Näsholm, Belkys o Kito Fernandez
☐ 19.00. Väckelsemöte. Bertil Fredriksson, Marie Stenfelt, Jane Issangya, Stina Fridolfsson, Kjell Roos.

**BÄLLSTA
TAXI**
Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

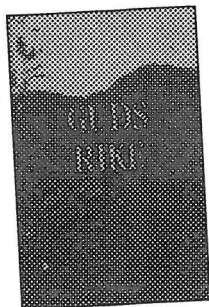
**Sthlm-
Arlanda
340:-**

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Böcker Alla böcker av ARNE IMSEN 50:- + porto

Ännu en bok med Arne Imsens undervisning!

I slutet av 1970-talet hade Arne Imsen en serie bibelstudier om Guds rike. Denna undervisning motiverade en grupp föräldrar att börja hemundervisning med sina barn, och inspirerade församlingens syskon att tillsammans skapa försörjningsmöjligheter. Dessa bibelstudier som nu presenteras i skriften "GUDS RIKE", är aktuella än någonsin!

76 sidor, 50 kr

Vedergäll Babylon

Bibelstudieserie över Babylon och skökan i Uppenbarelsebooken.

Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian

2:a upplagan - kompletterad med citat ur skrifter om Bibeln och homosexualitet.

Kärleksfull aga eller kränkande misshandel

Ny reviderad upplaga. Aktuell apropå krisstödsutredningen (SOU 1998:113)

Bannlyst Frihet

- Fallstudie över missbrukad mediamakt

De publicistiska metoderna att avrätta en väckelserörelse avslöjas och dess konsekvenser dokumenteras.

Från död till liv

Predikosamling från 1970

Fruktad frihet

Tillbakablick, klipp och kommentarer kring Maranataväckelsen fram till 1970

Månadens kassett

Årsprenumeration 250:-

Väckelsemöten - Bibelstudier - Radioprogram
"Låt Kristi Ord rikligen bo ibland eder!"

Vill Du varje månad ha inspelningar från Bällsta MissionsCenter direkt hemsänt?

Du kanske är hindrad av geogra-

fiska eller andra omständigheter att vara med i mötena. Därför vill vi på detta sätt hjälpa dig att ändå få ta del av undervisning, sång och vittnesbörd m.m.

Möteskassetter

Alla möteskassetter 10:- + porto

(OBS! En del möten 2 kassetter)

"Det är saligt att samlas i tron!"

Alla möten på Bällsta MissionsCenter finns inspelade på band. Bibelstudier, väckelsemöten, informationsmöten, Guds Ords förkunnelse osv.

I tidningen Maranata kommer vi ofta att ha listor över möten från konferenser och bibelskolor, du kan också beställa förteckningar.

www.maranata.st

Allt material från BMC finns också utlagt på vår hemsida.

Där kan du läsa mer, titta och beställa. Välkommen!

Sångkassetter

Alla kassetter 30:- + porto

Liveinspelningar:

- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Himlen jublar!
- ☐ Den dubbla strömmen!
- ☐ Om du frågar om min glädje
- ☐ Jesus kommer!
- ☐ Det gamla evangeliet

Studioinspelningar ÅTER I LAGER!

- ☐ Sjungen syskon under vägen! Solo-, duett- och församlingssång
- ☐ Jesus förlöste min själ! Solo-, duett- och församlingssång
- ☐ Sjung en Hallelujasång! Pilgrimsskolans barn sjunger
- ☐ Jesus lever. Hans Lindelöw sjunger egna sånger.
- ☐ Un canto de gratitud. Sånger på spanska av Belkys Rodriguez
- ☐ He's all I need! Nixon Issangya sjunger på engelska och swahili.

Adress

Bällsta Media Center

BOX 201 34

161 02 BROMMA

Tel: 08- 98 56 83

Fax: 08- 98 21 39

E-mail: bmc@maranata.st

Hemsida: www.maranata.st

**Välkommen med din gåva till
litteraturmissionen!
Pg 495 46 24 - 5**

HOTELL

**1/2 landningsbana
från Bromma flyg!**

E. 570:- inkl frukost
D. 680:- inkl frukost

Bällstav. 100, Bromma (vid grind B)

08-627 55 55

-För prisets och miljöns skull!

Direktkontakt!

Appell av Bertil Fredriksson

En del undrar hur Gud kan höra bön. Låt mig få använda en liknelse som alla i vår upplysta tid känner till. Om någon ringer till mig på min mobiltelefon så ringer inte alla telefoner i området, utan den där signalen söker sig fram till just mig. Detta är resultatet av en fantastisk teknisk utveckling.

Tänk dig då hur underbart det är att Gud i varje människa, redan från början, har ordnat så att det finns en kontaktmöjlighet. Det räcker att du suckar till Gud, så hör han. Det behövs inte en massa master och sändare, satelliter, knappar och system - den kontakt han har ordnat är evig och osynlig.

För den som känner Guds väsen är det här inga märkvärdigheter. Han tappar inte bort någon, förväxlar ingen med någon annan. Han har ett allseende öga, han har ett öra som inte är sent till att höra när någon anropar honom. När du aktiverar din röst och uttalar ett enda ord så går det vidare i himlarymderna.

Därför heter det att vi skall få göra räkenskap för varje fåfängligt Ord. Man förstår att man måste få komma till Golgata och få nåd och frälsning, för man har låtit många meningslösa ord komma över sina läppar.

Tänk att då få komma till Jesus, som har sonat synden, och få förtrösta på att när Gud ser på dig och mig, då ser han oss genom Jesus och den frälsning som han har berett. Det heter i Bibeln: *"Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv."*

Du kanske undrar: Varför blev jag skapad? Varför kom jag hit till världen? Det står att du är född av

mans vilja. Det måste nämligen till en man för att det skall bli barn. Och det heter om dessa som har blivit födda på nytt, att de inte har blivit födda genom någon mans vilja, utan genom Gud. Därför måste man födas på nytt.

Men du har en avsvuren fiende, som försöker stjälta tiden från dig, så att du inte skall få tid att tänka på Gud och din själs frälsning, utan som vill att du skall vara fullt upptagen med att titta på video eller ägna dig åt andra oväsentliga ting. Du kanske håller på och tränar så hårt och målmedvetet att din kropp blir riktigt trimmad, men din själ alldeles bortglömd.

Gud vill att du, genom Kristi ords predikan, skall få ett styng i ditt hjärta och bli medveten om att du är en evighetsvandrare. Livet är kort, det går så fort. Överlämna ditt liv åt Jesus! Börja åkalla Hans namn och du skall få uppleva befrielse från otro, tvivel och synd! För problemet är inte alla onda gärningar, utan upphovet till detta - att man vandrar i mörker och inte äger gemenskap med Gud, som är alltings Skapare.

Synden består i otro, synd är otro, att man famlar i blindo och inte har den där kontakten. Du vet vad som händer när en mobiltelefons batteri tar slut och man inte kan nås... Det har du väl hört: "Abonnenten kan inte nås". Om strömmen inte är på och det inte kopplar - då spelar det väl ingen roll hur flott mobil man har.

Likadant är det för Gud; om synden har tillåtit bryta kontakten, då kan inte abonnenten nås. Gud sörjer. Han sörjer över ditt bristande gensvar på hans kallelse. Han sörjer över att ringsignalen inte går fram. Men du kan, genom det här enkla budskapet, få din sak klar med Gud och abonnemanget upprättat! Så att du kan nås när han ringer!